

CLARA M. CODD

A TANÍTVÁNY ÚTJA II.

1964

THE THEOSOPHICAL PUBLISHING HOUSE
ADYAR, MADRAS 20, INDIA

Fordította: Bárány Károly, 2022.
MAGYAR TEOZÓFIAI TÁRSULAT

II. RÉSZ TANÍTVÁNYSÁG

1. szakasz: Előzetes képességek

- I. A helyes indíték
- II. "Légy őszinte és őnzetlen"
- III. Bátorság és akarat
- IV. Intelligencia
- V. Spirituális meglátás

2. szakasz: A beavatáshoz szükséges képességek

- I. Viveka – Éleslátás
- II. Vairagya – Egyensúly az ellentétpárok között
- III. Shatsampatti – Az elme hat ékszere
 - 1. Sama: Mentális kontroll
 - 2. Dama: A cselekvés ellenőrzése
 - 3. Uparati: Hagyni, hogy az emberek olyanok legyenek, amilyenek
 - 4. Titiksha: Hagyni, hogy az események olyanok legyenek, amilyenek
 - 5. Samadhana: Nyíltszívűség
 - 6. Shraddha: Hit
- IV. Mumukshatva – Egyesülés minden étellel
- V. Beavatás

II. RÉSZ TANÍTVÁNYISÁG

1.szakasz ELŐZETES KÉPESSÉGEK

UPASZANÁK – A TÖREKVŐK TÖRVÉNYE

1. Tökéletes fizikai egészség.
2. Abszolút szellemi és fizikai tisztaság.
3. Önzetlen céltudatosság; egyetemes szeretet; szájalom minden élőlény iránt.
4. Őszinteség és a Karma törvényébe vetett rendíthetetlen hit, amely független a Természetben lévő bármely hatalom beavatkozásától – egy olyan törvény, amelynek menetét nem akadályozhatja semmilyen hatalom, és nem lehet eltéríteni imával vagy engesztelő exoterikus szertartásokkal.
5. Bátorság, amelyet semmilyen vészhelyzet, még az életveszély sem tántorít el.
6. Annak intuitív érzékelése, hogy az ember a megnyilvánult Avalokiteshvara vagy Isteni Atma (Szellem) hordozója.
7. Nyugodt közömbösség, de igazságos megbecsülése mindannak, ami az objektív és mulandó világot alkotja, a láthatatlan régiókkal való kapcsolatában és azokhoz való viszonyában.

Legalább ezeknek az ajánlásoknak kell megfelelnie a tökéletes tanítvánnyá válásra törekvőnek, az első kivételével, amely ritka és kivételes esetekben módosulhat. Ezekhez a pontokhoz mindig ragaszkodtak, és a chela-nak segítség nélküli erőfeszítései révén mindegyiket többé-kevésbé ki kellett fejlesztenie, mielőtt ténylegesen próbára tehetné magát. (*Fátyoltalan Isisz*: Kiu-ti IV. könyve.)

AZ ARANY LÉPCSŐ (Amit M. Mester adott H.P.B.-nek)

Tiszta élet, nyílt elme, megtisztult szív, élénk értelem, világos szellemi meglátás, testvéries érzés tanuló társunk iránt, készség tanítást és tanácsot adni és kapni, hűséges kötelességérzés a Tanító iránt, készséges követése az igazság követelményeinek, ha egyszer bizalmunkat belé helyeztük és hisszük, hogy a Tanító annak birtokában van, személyes igazságtalanságok bátor elviselése, elveinkért való bátor helytállás, félelem nélküli védelme azoknak, akiket igazságtalanul bántanak és folytonos éber szemmel tartása az emberi haladás és tökéletesedés eszményének, amit a titkos tudomány élénk tár, ez az Arany Lépcső, amelynek fokain a tanuló felhághat az Isteni Bölcsesség templomához.

I. FEJEZET A HELYES INDÍTÉK

Sokakban, amikor egyszer felfogják a fajunk nagyszerű Idősebb Testvérei létezésének valóságát, azonnal felmerül a kérdés: "Hogyan találhatom meg őket? Hol vannak?" Ez a kérdés akkor merült fel bennem, amikor először hallottam Olcott ezredes beszámolóját arról az ötről, akikkel fizikai testben találkozott. Ismertem embereket, akik megpróbáltak Tibetbe jutni, és másokat, akik azt gondolták, hogy ha valamelyik szent központban élnek, akkor kedvezőbb helyzetben lesznek ahhoz, hogy megvalósítsák szívük vágyát. Ezek teljes tévedések. A Mester éppen ott található meg, ahol mi vagyunk, mert az első kapcsolatfelvételek olyanok, amelyeket érzékeken-túlinak és telepaticusnak lehet nevezni. Soha egyetlen törekvő sem marad figyelmen kívül, különösen, ha megfelelő indítékkal rendelkezik. Ebben a kérdésben a Mestert szigorú és megváltoztathatatlan törvények irányítják. Idézem K.H. Mester szavait C.W.L.-hez, abban a híres levélben, amelyet talán "A tanítványság chartájának" is nevezhetünk: "Az, hogy elfogadok-e valakit chelának, nem az én személyes akaratomtól függ. Ez csak az illető személyes érdemei és az ebbe az irányba tett erőfeszítései eredménye lehet". (Levél* 7.) Még az a tény sem befolyásolja a dolgot, hogy az Adeptus személyes vonzalmat érez-e egy ember iránt. Annak a nagyszerű és kegyes szolgálatnak köszönhetően, amelyet Sinnett úr előző életeiben a Mesternek tett, ezúttal ismét kapcsolatba került vele. A Mester szeretettel "laikus chelámnak" nevezte őt. Sok tanácsot adott Sinnett úrnak, hogyan válhatna igazi chelává, de úgy látszik, barátunk soha nem látta értelmét, és így ebben az inkarnációban nem érte el ezt a pozíciót.

**A Bölcsesség Mestereinek levelei, Első sorozat.*

A személyes érdemeink azt jelentik, hogy milyen fejlődési szintre jutottunk el, és milyen karmát hoztunk magunkkal a múltból. Ezt mi nem tudhatjuk, de a Mester tudja. Már elmeséltem a történetet arról, hogyan emelte fel a Mester C.W.L.-t a tudatosság egy nagyon magas síkjára, ahol megmutatta neki, hogyan figyelheti az emberek lélekfejlődését, mint a különböző fényességű csillagokat. A lényeg mindannyiunk számára az - mi teszi ragyogóvá a lelkünk fényét? Vagy egy másik hasonlattal élve - mi az a hang, ami megszólalhat a Mesterek világában? Ez nem az értelem hangja, amelyről K.H. Mester azt mondta Mr. Judge-nak, hogy ugyanolyan anyagi dolognak tekinti, mint a fizikai testet. Sinnett úrnak az volt az elképzelése, hogy időpocsékolás lenne a tudást eljuttatni a hétköznapi emberekhez. A Mester azt mondta neki: "Vétkezel a tömegek ellen". (M.L. 239)

Akkor mi a spiritualitás, ha a szellem világában csak az emberben felébredt szellem hangja hallható? Három meghatározást tudok adni, de a szavakon keresztül a mögöttük lévő valóságig kell eljutnunk. Mrs. Besant azt mondta nekünk, hogy a spiritualitás az a képesség, hogy megérezzük minden élet egységét. Elmondta, hogy két dolgot tévesztenek össze gyakran a spiritualitással. Az egyik az istenesség. Egy ember lehet rendkívül istenhívó és vallásos anélkül, hogy egy cseppnyi spiritualitás lenne benne. A másik, hogy a pszichikus erőt tévesztik össze a spiritualitással. Semmivel sem spirituálisabb egy asztrális tárgyat látni, mint egy fizikait.

H.P.B. azt mondta, hogy „a spiritualitás nem az, amit az 'erény' vagy a 'jóság' szavak alatt értünk. Ez a formátlan, spirituális esszenciák érzékelésének képessége; egyre érzékenyebb válasz az életre.” Radhakrishnan professzor ezt írja: "Isten az Élet. Ennek a ténynek a felismerése a Spirituális Tudatosság."

Ez a belső kisugárzás finom, érzékeny minőségét jelenti, egy "aurát", amely a semmibe olvad, és amelyet nem kondicionál egy megkeményedett határvonal. Ez a "perem", amely az embert saját eszméinek vagy érdekeinek börtönébe zárja, és két dolog egyike okozza - vagy egy nagyon merev elme, vagy a nagyfokú önelégültség. Ezért hangsúlyozza a Mester a "nyitott elme" szükségességét. A másik ok abból a tényből fakad, hogy a vizualizáló, gondolkodó elme az *Ahamkara*, az "én"-alkotó képesség székhelye. Semmi sem zárja el annyira, az életre és a valóságra adott választ, mint ez a túlzásba vitt képesség. Az intenzíven én-központú ember nem reagál mások szükségleteire és érzéseire, és ezért mindig boldogtalan. A saját istenségünk megvalósításához vezető úton, vagy akár csak az első, halvány erőfeszítéseknél, hogy "összhangba kerüljünk a Végtelennel", egyetlen ellenségünk van, és ez a saját önzésünk. De ezért nem szabad túlságosan szigorúan hibáztatnunk magunkat. Az Eltávolodás

Ösvényén – Pravritti Marga - sok életre ez az Ahamkara-érzés, az "én és az enyém" egyfajta védelemként működik, mint a tojásbélyeg a növekvő fióka körül, hogy lehetővé tegye az Isteni Lehetőség számára, hogy létrehozza az egyéniség erős központját, aminek révén, egy napon képes lesz lerombolni ezt a védelmet, és periféria nélkül az erő és a fény sugárzó központja marad. Az Eltávolodás Ösvényén - mert a 'pra' azt jelenti, hogy "kifelé vezető", kifelé forduló - a tudatosság jövőbeli hordozóit a Szellem azon vágya fejleszti ki, hogy kapcsolatba kerüljön az anyaggal vagy a formával (a korlátozás elve).

A *Katha Upanishad* azt mondja: "Az Önmagától született (az Istenség szikrája vagy magja) az érzékek felé hatol át: ezért a *Dzsíva* (az Egyetemes Szellemből egyénivé vált élet-szikra) a külsőt keresi, nem pedig a belső Ént." A *Bhagavad Gita* (XV párbeszéd, 7. vers) ugyanezt mondja: "Saját Énemnek egy része az élők világában halhatatlan Szellemmé (*Dzsíva*) változva, maga köré vonja az érzékeket, s hatodiknak az elmét, anyagba burkoltan."

A bölcs Patandzsali a halhatatlan kis könyvében a jógáról ezt írja: "A Látó (a Halhatatlan) a tiszta tudás (gnózis, látás). Bár tiszta, mégis az elme köntösén (médián) keresztül tekint." Ennek az Énnek a kifelé irányuló figyelme fejleszti a tudatosság hordozóit. Amikor ez a folyamat a befejezéséhez közeledik, a Halhatatlan Én megkezdi e tudathordozók - elme, szív és test - megtisztításának és önmagával való összehangolásának feladatát, és figyelmét Isteni Forrása, a *Nivritti Marga* vagy a Visszatérés Ösvénye felé fordítja.

Ezen az ösvényen az egoizmus védőburkát áttörjük, és a tudat azonosul minden étellel, miközben saját központját továbbra is megtartja. Így a megtisztítatlan "elme a valóság gyilkosa". (*Csend Hangja* 4.) Egy másik, H.P.B. által használt hasonlattal élve, az ideiglenes, emberi tudat és az Örökkévaló tudat közötti "hidat" az egoizmustól megtisztított elme építi ki. Ez nem egy pillanat műve, hanem inkább több élet munkája. Ez a Lélek nagy zarándokútja, az emberben lévő szellem fejlődési ciklusa.

Minden dolog ciklusokban növekszik. Nap napot, tavasz tavaszt, élet életet követ a föld iskolájában, amíg a legnagyobb ciklus be nem fejeződik, és a Lélek vissza nem tér Istenhez, aki adta: "Amikor az, ami a határtalan mélységből merítettet, ismét hazatér". (Tennyson) A tudatlanság vagy ártatlanság ősi állapotában eszik a jó és a rossz megismerésének fájáról, vagyis az „ellentétpárok” folyamatos játékának hatása alá kerül, így bontakozik ki az öntudat és az önmegvalósítás, és amikor elérkezik az idő, eszik arról a másik fáról, a tudatos halhatatlanság fájáról.

A szanszkrit *vritti* szó megközelítőleg azt jelenti, hogy "hullám-hossz". A Természet minden formája és jelensége "hullám-hossz" jellegű – a korlátozás elve szerint – a fizikai szemnek látható, vagy láthatatlan. Talán most már megérthetjük H.P.B. meghatározását a spiritualitásról: "a formátlan, spirituális esszenciák érzékelésének képessége".

Azt hiszem, ez azt is jelenti, hogy felülemelkedünk az ellentétpárokon, és azok végül nem befolyásolnak minket. Az ellentétpárok nem valódiak. Azért vannak, hogy segítsék öntudatunk fejlődését. A Valóság világában nincs jó és rossz, szent és világi, hanem egyetlen hatalmas, szent, dicsőséges és örökkévaló erő, amely az embert a végső boldogsághoz és beteljesedéshez juttatja.

De egocentrizmusunkat nem tudjuk megsemmisíteni azáltal, hogy harcolunk ellene. Az csak felerősíti. Ezt jobb, ha "transzcendenciával" tesszük (meghaladjuk). Hagyjunk fel azzal, hogy annyit gondoljunk magunkra, vagy azzal törődjünk, hogy mi történik a kis énünkkel, és gondoljunk inkább "a nagyszerűre, a magasztosra, a szépre, ami Isten árnyéka a földön". (Mazzini) Az Úr Buddha klasztrikus meditációja ezt mondja nekünk: Először is, hogy úgy állítsuk be a szívünket, hogy minden lény javára és jólétére vágyunk, beleértve még az ellenségeink boldogságát is. Azután élénken ábrázoljuk magunk előtt mások minden bánatát és fogyatékoságát, amíg mély együttérzés nem mozgatja meg lelkünket. Ismét gondoljunk mások minden örömeire és jólétére, örüljünk a szerencsájuknak. Végül, hogy gondolatban emelkedjünk a szeretet és a gyűlölet, a gazdagság és a nélkülözés, a siker és a kudarc stb. fölé, saját sorsunkra elfogulatlan nyugalommal és tökéletes békességgel tekintve.

Ez a gondolkodásmód, ha valóban el tudjuk érni, sok szívfájdalomtól szabadít meg bennünket. Nem fogunk törődni azzal, hogy ki számít valakinek, vagy ki számít senkinek vagy, hogy mi magunk is valakik vagy senkik vagyunk-e. A Mester azt mondja, hogy a spiritualitás növekedése által "nem

törődünk azzal, hogy erősek vagy gyengék, tanultak vagy tanulatlanok vagyunk”. A szellem szemében nincs kicsi vagy nagy. Minden részesül a szeretetben, minden egyformán fontos.

Így most már láthatjuk, hogy mi az a hang, ami a Mesterek világában megszólalhat. “Mielőtt a hang a Mesterek jelenlétében szólhat, el kellett vesztenie sértő hatalmát. Mielőtt a lélek megállhat a Mesterek jelenlétében, lábát meg kellett mosnia a szív vérében.” (*Világosság az Ösvényen* 11.) Ez az emberek, sőt minden élőlény valódi szeretete. Nem hiszem, hogy ez egy érzelmi benyomás; ez inkább őszinte vágy mindenek boldogsága és jóléte iránt. “Elődeink, a világ jólétére vágyva, elérték a felszabadulást”.

Az első lépés mind közül - mondja a Mester a “tisztá élet, megtisztult szív”. Mi a tisztaság? Nem hiszem, hogy bármi köze lenne az ember alkotta erkölcshez. Valódi jelentése a teljes szívből való tisztaság, a gondolat és a cél egyedisége, amelyben nincs helye az énnak, vagy annak, hogy az én bármilyen módon, anyagi vagy szellemi értelemben hasznot húzzon belőle. *Bármilyen* önző indíték, magasabb vagy alacsonyabb rendű dolgokkal kapcsolatban, elrontja a szándékot. K.H. Mester ezt írta Mr. Sinnett-nek: “Az első és legfőbb szempont annak meghatározásakor, hogy elfogadjuk vagy elutasítsuk ajánlatát, abban a belső indítékban rejlik, amely arra készteti Önt, hogy kérje a tanácsunkat, és bizonyos értelemben – útmutatásunkat. ... A mi szemünkben ezek a világi szempontból őszinte és komoly megfontolásra érdemes indítékok - *önzőnek* tűnnek...Önzőnek, mert tisztában kell lennie azzal, hogy a T.T. legfőbb célja nem annyira az egyéni törekvések kielégítése, mint inkább az embertársaink szolgálata... Talán jobban elfogadja majd értelmezésünket, ha elmondjuk, hogy véleményünk szerint az emberiség jólétére irányuló legmagasabb törekvések is önzéssel szennyeződnek, ha a filantróp elméjében ott lappang az önös haszonszerzés vágyának vagy az igazságtalanságra való hajlamnak az árnyéka, még akkor is, ha ezek öntudatlanul léteznek a saját maga számára.” (M.L. 7-8)

Az egyetlen igazán egyéni dolog bennünk az indítékunk, a belátásunk és a célunk, és ezeknek teljes mértékben annak az egységes lélektelnek a jólétére kell irányulniuk, amely az egyetlen igazi életünk. Senki sem élhet vagy halhat meg egyedül önmagáért. Örökre kötődik az összes többi isteni töredékhez, amelyek vele együtt küzdenek, és alkotják ezt a fajt, amelyhez tartozik. H.P.B. azt mondja: “Okkult törvény, hogy egyetlen ember sem emelkedhet egyéni hibáin felül anélkül, hogy ne emelné fel - még ha csak egy kicsit is - az egész testet, amelynek szerves részét képezi. Ugyanígy senki sem vétkezhet, és nem szenvedheti el egyedül a bűn hatásait. A valóságban nincs olyan, hogy elkülönültség; a leginkább hasonló ehhez az önző állapothoz, amelyet az élet törvényei megengednek, a szándékban vagy az indítékban van”. K.H. Mester ezt írja: “Arra törekszünk, hogy az embereket rávegyük arra, hogy feláldozzák személyiségüket - a múltó felvillanást - az egész emberiség jólétéért, tehát saját *halhatatlan* Énjükért.”(M.L. 231)

Tehát fejlesszük ki a helyes indítékot, ne törődünk azzal, hogy szentek vagy bölcsék vagyunk-e. “Aki szentebbnek gondolja magát a másiknál, aki büszke a saját büntől vagy ostobaságtól való mentességére, az alkalmatlan a tanítványságra. Az embernek olyannak kell lennie, mint egy kisgyermeknek, mielőtt beléphetne a mennyek országába” (H.P.B.) Ne feledjük, hogy a spirituális ambíció és az önző vágy sokkal veszélyesebbek, mint földi társaik. K.H. Mester ezt írja: “Bármilyen jó pszichikai és fiziológiai alkalmassággal is rendelkezik egy ilyen *kiválasztás* megválaszolására, ha csak nincs birtokában a spirituális, valamint a fizikai önzetlenségnek, egy chela, akár kiválasztott, akár nem, hosszú távon, mint chela, elveszik.”

A Mester valami hasonlót mond nagyon egyszerű szavakkal a *Mester lábainál* című könyvben: “De vannak, akik abbahagyják a földi célok hajhászását, csak azért, hogy elnyerjék a mennyországot, vagy hogy - ami az ő személyüket illet, - megszabaduljanak az újraszületéstől. Nehogy beleessél ebbe a tévedésbe!” H.P.B. ugyanezt mondja: “Amit az igazi okkultista keres, az nem a tudás, a növekedés, a boldogság vagy a hatalom a saját maga számára...”

Világosság az Ösvényen ezt írja: “vágyakozzál hevesen,” majd azt mondja, hogy az egyetlen dolog, amire vágnunk kell, hogy gazdagságot gyűjtsünk az élet azon egyesített szellemének, amely egyedüli igazi Énünk. Mi a valódi indítékunk? Vajon a szépség, a csoda, a bizonyosság gondolata vonz bennünket, hogy mi magunk is a Mesterrel lehetünk? Hogy egy napon olyan erők birtokába jutunk, amelyek más embereknek nem adatnak meg? *Világosság az Ösvényen* ezt írja: “Állj meg, és

gondolkozzál egy pillanatig. Az útra vágyakozol-e, vagy pedig látomásaidban olyan szédületes magaslatok homályos távlata lebeg előtted, amelyekre majd felemelkedsz, olyan dicső jövő, amelyet majd megvalósíthatsz? Vigyázz! Az utat magáért az útért kell keresni, nem pedig azért, hogy te járj rajta.”

És nemcsak önzetlenségre van szükség, hanem rengeteg bátorságra, ugyanannyi őszinteségre, és abszolút becsületességre, valamint hűségre. Ez az út a szó valódi értelmében vett embereknek való, nem pedig a spirituális kisgyermeknek. "Tegyük fel, hogy így jössz - folytatja a Mester Sinnett úrnak: - ahogyan két honfitársad már megtette - ahogyan Madame B. tette, és Mr. O. fogja; tegyük fel, hogy mindent feladsz az igazságért; hogy évekig fáradságosan küzdöd fel magad a nehéz, meredek ösvényen, nem riadsz vissza az akadályoktól, szilárdan állsz minden kísértéssel szemben; hogy hűségesen őrzöd a szívedben a próbatételként rád bízott titkokat; hogy minden erőddel és önzetlenül dolgozol az igazság terjesztésében és az emberek helyes gondolkodásra és helyes életre való ösztönzésében ..." (M.L. 9)

“Közelebb jöhetek hozzád,” írta a Mester, “de neked kell engem magadhoz vonzanod a megtisztult szívvel és a fokozatosan fejlődő akarattal.” (M.L. 266)

Van egy régi mondás, miszerint: amikor a tanítvány készen áll, a Mester megjelenik. Amikor a fénye felragyog, amikor a hangja hallatszik, “törvényünk kötelez, hogy minden ilyen emberhez közeledjünk, még ha csak a leghalványabb szikrája is van benne az igazi ‘Tathagata’ fényének.” (M.L. 268)

II. FEJEZET “LÉGY ŐSZINTE ÉS ÖNZETLEN”

Van egy levél Mr. Jinarajadasa a *Bölcsesség Mestereinek levelei* (I. sorozat) gyűjteményében, amelyet – mint már említettem – "A tanítványság chartájának" is nevezhetünk. Ez a 7. levél a könyvben. Azt mondták nekem, hogy mióta C.W.L. megkapta, mindig nála volt, és egy zsebkönyvben tartotta a mellzsebében, és éjszakánként egy kis selyemzacskóba tette, amelyet az ágya fejéhez kötött.

Az ausztráliai Sydneyben lévő Manorban gyakori karácsonyi látogató volt egy idős úr a szomszédos szigetekről, aki fiatal korában a testvérel együtt kórlista volt a New Forest-i templomban, ahol C.W.L. lelkész volt. Elmesélte nekünk a levél érkezésének történetét, és annak C.W.L.-re gyakorolt hatását. Mr. Leadbeater egy ideje már érdeklődött a spiritizmus iránt. Sőt, amikor megismertem, úgy gondoltam, hogy sokkal inkább szimpatizál a spiritizmussal, mint Besant asszony. Elmondta, hogy több híres médium is meglátogatta a plébániát, és sok történetet mesélt róluk.

Egy nap C.W.L. kezébe került Mr. Sinnett könyve, amelyben a Mesterek magához Mr. Sinnett-hez írt leveleinek átiratai találhatók. Ez érdeklődéssel töltötte el C.W.L.-t. Megkérdezte a médiumot, William Eglintont, hogy az ő "Ernest" nevű "vezetője" tud-e az Adeptusok létezéséről, és át tudna-e adni egy levelet valamelyiküknek, ha azt rábíznák? Biztosították arról, hogy "Ernest" képes erre, mire megírta a levelet a Mesternek, és átadta Eglintonnak.

Néhány hónappal később postán keresztül kapott választ. A Mester közölte vele, hogy a levél soha nem jutott el hozzá, "és a hírvivő természetét tekintve nem is valószínű, hogy valaha is eljutott volna", de azt tökéletesen tudja, hogy mit írt benne. A Mester közölte vele, hogy nem szükséges Indiába jönnie, a chela bárhol letöltheti a próbaidejét. Azt is elmondta neki, hogy egy ember chelának való elfogadása "nem az én személyes akaratomtól függ". Máshol már említettem, hogy az Adeptust itt is, mint sok más területen, a törvények irányítják. "Ez csakis az ember személyes érdemei és ez irányú erőfeszítései eredménye lehet" - folytatta a Mester.

Ezután kifejezett célzást tesz C.W.L.-nek: "Kényszerítsd bármelyikét a 'Mestereknek' akit választasz." A "kényszerítsd" szó aláhúzása nyilvánvalóan az akarat finom megidézését jelentette Mr. Leadbeater-ben. De a Mester azt is elmagyarázta, hogyan kell ezt megtennie. "Végezz jó cselekedeteket az ő nevében és az emberiség szeretete érdekében; légy tiszta és elszánt az igazságosság útján (ahogyan azt a szabályainkban lefektetjük); légy őszinte és önzetlen; felejtsd el önmagadat, de emlékezz más emberek javára – és máris *kényszerítetted* a 'Mestert', hogy elfogadjon téged."

Van itt egy-két dolog, amit meg kell jegyezni. Régóta figyelem, hogy a Testvériség nem úgy tekint erényre és bűnre, mint mi. Nem pusztán az ember alkotta erkölcs köti őket, hanem a felébredt Szellem együtt érző belátása. És azok a szavak, amelyeket a fejezet címéül választottam – "légy őszinte és önzetlen" – két olyan tulajdonságot adnak meg, amelyek a Mester szemében nagy jelentőséggel bírnak, mert a spiritualitás egyetlen ellenségének, az önzésnek, az *Ahamkara* hatalmának csökkentését jelentik.

Nem könnyű igazán őszintének lenni, különösen önmagunkkal szemben. A mentális és az asztrális test - a gondolat és a vágy tudathordozói - egymás kezére játszanak. Az elme mindig kitűnő és hihető indokokat fog felhozni, hogy miért kellene azt tennünk, amire a vágytermészetünk készlet bennünket. Gyakran elszórakoztatott, ahogy a saját gondolatmenetemet figyeltem ezzel kapcsolatban. Tehát, ahogy H.P.B. mondta, "állandóan önbecsapásban vagyunk".

Teljesen őszintének lenni annyit jelent, mint teljesen igaznak lenni, és ezt nem tudjuk elérni, ha érzelmileg túlságosan el vagyunk merülve a tanulmányozásban, és azzal törődünk, hogy jók vagyunk-e vagy rosszak, okosak vagyunk-e vagy ostobák stb. stb. A növekvő spiritualitás egyik hatása a lelkiismeret-furdalás és a szorongás csökkenése. Mindkettő az energia elvonását jelenti az adott pillanattól és az adott munkától. A büntudat a lélekenergiának valamilyen múltbeli esemény felé, a szorongás pedig valamilyen elképzelt jövőbeli hatás felé való áramlása. C.W.L. nagyon otthonosan mozgott ebben a kérdésben. Idézte a jól ismert mondást arról, hogy ne menjünk át a hidakon, mielőtt odaérnénk, és a régi közmondást, miszerint "tíz év múlva minden ugyanolyan lesz". "Nos", mondaná, "ha akkor minden ugyanolyan lesz, akkor most is ugyanolyan".

H.P.B. szerint a büntudat gyökere az önzés, a szorongás gyökere pedig az elképzelt ismeretlentől való félelem. A félelem a személyiség visszahúzódtását jelenti attól, amit nem kíván, vagy a kétséget, hogy megkapja-e azt, amire vágyik. A bölcs Patandzsali ezért azt mondja, hogy mind a vágyat, mind az ellenszenvet le kell győzni - ez egy az "ellentétpárok" közül. A kettő között egyensúlyozva található az "Ösvény". Ezért írják le úgy, hogy "keskeny, mint a borotva éle", a "szoros és keskeny út", mert ezen a tanítvány megtanulja azt az isteni közömbösséget, amely képessé teszi arra, hogy túllépjön az ellentétpárok zsarnokságán.

Az Úr Sri Krishna a *Bhagavad Gita* tizenkettedik párbeszédében ezt mondja: "Akitől a világ nem riad vissza, s aki nem riad vissza a világtól, aki megszabadult az öröm, a harag és a félelem okozta nyugtalanságtól, az kedves Énnekem. ...Aki egyforma barátjához és ellenségéhez, dicsőségben és gyalázatban, fájdalomban és gyönyörben... Egyformán fogad dicséretet és korholást, csöndes, beletnyugszik abba, ami éri, hontalan, határozott, tele áhítattal, az ilyen ember kedves Énnekem." (B.G. 12. párbeszéd, 15, 18-19 vers) Ezt a képességet a későbbiekben vizsgáljuk meg.

De ahhoz, hogy őszinték legyünk önmagunkkal, egy jó adag bátorság, alázat és önzetlenség szükséges. Talán nevezhetjük tökéletes őszinteségnek. Patandzsali azt mondja, hogy annak a jóginak, aki teljesen igazzá vált, "szavai és tettei tele vannak erővel".

Az emberek gyakran mondják, hogy "nem vagyok elég jó" vagy "nem vagyok elég okos" ahhoz, hogy ezt az ösvényt keressem. "Várok, amíg okosabb vagy szentebb nem leszek". Vagy azt mondják, hogy várniuk kell, amíg a körülmények kedvezőbbek lesznek. Nos, az igazság az, hogy a legkevésbé sem számít, mennyire vagyunk okosak vagy szentek, ha megvan bennünk az elhivatottság, amely szó azt jelenti, hogy belsőleg "meghallunk egy hangot". "Nézd, az ajtóban állok és kopogok. Aki meghallja szavam, és ajtót nyit, bemegyek hozzá." (Jel 3.20) Ez nem jelenti a tisztánlátás vagy a tisztánhallás bármilyen formáját, hanem a készletést, az emberi szellem felébredését, aki vágyik a visszatérésre, a szolgálatra. Ez a hang nem törődik azzal, hogy valaki okos vagy "fejlett". Ha meghalljuk, akkor „innen kell tovább lépniük”. Nincs más út. És úgy kell mennünk, "ahogy vagyunk, ellentét nélkül", ahogyan az ember van, és ahol van. Nincs más kiindulópont.

Ezt szemlélteti a Tékozló Fiú példázata (Lk 15.11-), egy olyan allegória, amely a lélek zarándoklatát jelképezi a tudatlanságtól a mindentudásig, az eltávolodás és a visszatérés nagy evolúciós útján. A fiú eleinte elfelejtette születési jogát a fizikai sík „távoli országában”, „eltemették”, ahogy Platón fogalmaz, „egy testben a bűneiért”. De van valami, amit soha nem lehet kioltani az emberi lélekben, és amelyet én az emberi szellem "hazatérési ösztönének" nevezek; a mély, tudatalatti vágy, hogy újra megtalálja és egyesüljön a Szépséggel, a Szeretettel és az Igazsággal. Végül ez elkezd behatolni a tudatába, és ekkor a fiú azt mondja: "Útra kelek, hazamegyek apámhoz". És amikor még messze volt, az apja meglátta őt, és elébe ment. Isten mindig leszáll az emberhez, ha az ember arra törekszik, hogy felemelkedjen Istenhez. "Közeledjete az Istenhez, s majd ő is közeledik hozzátok." – mondja Szent Jakab (Jak 4.8). És ugyanez igaz a Mesterre is. Ha az ember hűséges az eszményhez, amelyet még csak homályosan lát, a Mester tudatában lesz, és lassan, ahogy a törvény megengedi, közelebb fogja őt vonzani magához.

Tévedés megvárni, amíg a körülmények "kedvezőbbek" lesznek. A legkevésbé sem számít, hogy milyenek a körülményeink, mert semmilyen körülmények, bármilyen természetűek is legyenek, nem jelentenek igazi akadályt. H.P.B. egyik írása itt nagyon is helyénvaló. Amikor megkérdezték tőle, hogy lehetséges-e, hogy valaki, akinek nincsenek önálló bevételei, amiből megélhetne, törekedjen-e a tanítványságra, azt válaszolta: "A tanítványságnak semmi köze a megélhetési eszközökhöz vagy bármi ilyesmihez, mert az ember teljesen el tudja szigetelni az elméjét a testtől és annak környezetétől. A tanítványság egy *elmeállapot*, nem pedig egy kemény és szigorú szabályok szerinti élet a fizikai síkon. Ez különösen a kezdeti próbaidőszakra vonatkozik."

Másik alkalommal ezt írta: "Mi köze van az ezoterikus tanításnak a külső emberhez? A katona úgy ragadhat az őrhelyén, mint a kagyló a hajóhoz, és mégis a katona Egója szabadon mehet, ahová akar, és azt gondolhatja, amit a legjobban szeretne. Egy tehetős embernek, aki független és minden kötelességtől mentes, utaznia kell, és misszionárius módjára kell hirdesse a teozófiát. Aki kötelességével egy helyhez van kötve, annak nincs joga elhagyni azt, hogy egy másik kötelességet teljesítsen, legyen

az akármennyivel nagyobb; mert az okkultizmusban tanított első kötelesség az, hogy minden kötelességet rendíthetetlenül teljesítsen." Minden körülményt a szellem céljainak szolgálatába lehet állítani. Nincs akadály az Ösvényen, kivéve az ember saját kis énjét.

És a szellem hangját meghallani nem azt jelenti, hogy meghalljuk ennek a személyes ének a hangját, annak minden kis hiúságával és igényével együtt. A Mester világában igaz és őszinte választ lehet hallani erre a hangra. A Mester az emberben ébredező szellem hangját hallja, nem pedig az okos elme vagy a személyes vágytermészet hangját.

A Mester azt mondta: "felejtsd el önmagadat, de emlékezz más emberek javára." Ez a helyes indíték, amelyet az előző fejezetben tárgyaltunk. Legyünk őszinték ezzel kapcsolatban. Vágyunk-e hatalomra, tudatosan vagy öntudatlanul? Érdekes információkra, amelyekhez máshol nem juthatunk hozzá? A biztonságérzetre, hogy biztonságban vagyunk a Mester kezében az elkövetkező életek során? Egy olyan exkluzív csoporthoz tartozni, amely magasabb rendűvé tesz minket az átlagemberek-nél? Okkult képességek megszerzésére és gyakorlására, hogy a vezetők felfigyeljenek és mások felnézzenek ránk? Legyünk őszinték, így áll a dolog?

De azért ne alakuljon ki bennünk „büntudat-komplexus”, ami nem más, mint fordított egoizmus. Lisieux-i Szent Teréz azt mondta a novíciusainak: "Ha hajlandóak vagytok békében elviselni azt a próbát, hogy nem vagytok elégedettek magatokkal, akkor az Isteni Mesternek kínáltok otthont a szívetekben". Érzelmi és mentális énkünk nem mi vagyunk, hanem az eszközeink, és úgy kell tekintenünk rájuk, mint szerszámokra, amelyeket szükség esetén élesíteni és fejleszteni kell. Ne dicsérjük vagy hibáztassuk tehát magunkat, vagy bárki mást ebben az ügyben. Próbáljuk meg *megérteni*. Meg kell próbálnunk megérteni saját felépítésünket, amely ugyanolyan, mint mindenki másé, és ezért nevezhetjük "emberi természetnek". Nem vagyunk hivatottak ítélni. "Ne ítélezzetek," mondta az Úr Krisztus (Mt 7.1). De azt mondta, hogy ha mégis megteszi, az csak azért lesz, mert azért jött, hogy ne a saját akaratát teljesítse, hanem annak akaratát, aki küldte őt. Ez az igazi szemlélete annak az embernek, aki teljesen egyesült isteni, halhatatlan Énjével, amely egyedül képes igazán megítélni, mert abszolút személytelen, a valódi személytelenség pedig a tökéletes szeretet. "Enyém a bosszú, én majd megfizetek, mondja az Úr" (Róm 12.19), ami a tökéletes viszonzás isteni törvényét - a karmát - vagy Isten cselekvő akaratát jelenti. Ez a Nagy Törvény formálja az egész életet a távoli, isteni események irányában, amelyek felé "az egész teremtés mozog".

Az élet a lassú növekedés kérdése. A lélek az emberben úgy növekszik, mint a virág. Vajon a kertész készíti a növekedésre? Csak egy kicsit segíthet neki. Senki sem segíthet nekünk annyit, mint saját szeretetteljesebb és magasabb Énkünk, még a Mester sem. "Nem segíthet rajtad semmi, ami megtestesült, semmi, ami tudatában van a különváltságnak, semmi, ami az Örökkévalón kívül van." (*Világosság az Ösvényen*) Gondolkodj tovább, vizualizálj (mindig emlékezz arra, hogy minden gondolatforma nem maga a dolog, hanem egy csatorna, amelyen keresztül a formanélküli Valóság átragyog). Vigyük át a gyakorlatba mindazt, ami közelebb visz minket az Örökkévalósághoz és embertársainkhoz, a szeretet, a szépség és az öröm minden ideáljához, ami a szívet mozgatja, nem csak a fejet. Mert a szív közelebb van a Mesterhez, mint a fej. A spirituális tudat a szívhez közeli arany csakrában lakozik, míg az értelmi tudat a fejben. "Növekedjél, miként a virág nő: öntudatlanul, de buzgón törekedve, hogy lelked megnyíljon az ég felé. Így kell előre törnöd, hogy megnyisd lelkedet az Örökkévaló számára. De az Örökkévaló keltse életre erődöt és szépségedet, ne pedig a növekedés vágya. Mert az egyik esetben, a tisztaság pompájában fejlődsz; a másikban megkeményít a személyes növekedés erőszakos szenvedélye." (*Világosság az Ösvényen* 16) Oly sok jó ember megtette ezt.

Nem könnyű elfelejteni magunkat. Maga a tény, hogy nekilátunk, azt jelenti, hogy önmagunkra gondolunk. Talán a legjobb módszer, az érdeklődés felkeltése minden élőlény és az élet minden területe iránt. Akkor az "én" gondolata el fog tűnni. Az érdeklődés és a jóakarát megöli azt. Azonban legyen óvatos a személyes rokonszenvekkel és ellenszenvekkel. Ezek általában eléggé észszerűtlenek. A világi ember segít azoknak, akiket kedvel, és gyakran igazságtalan azokkal, akiket nem kedvel. A leendő tanítvány azonban minden embernek és minden életnek segít, ha tud, mindenféle megkülönböztetés nélkül.

A leereszkedő magatartás szelleme soha nem merülhet fel. Nem azért segítünk, mert erényesnek érezzük magunkat vagy, mert erényesnek akarunk látszani. Inkább örülünk annak, hogy a Mester munkájának egy aprócska darabkája elénk kerül, és hogy elvégezzük, "az ő nevében és az emberiség szeretetéért". Valójában, ahogy Krishnaji mondta nekünk, addig nem rendelkezünk igazán erénnyel, amíg nem vagyunk teljesen tudatában annak, hogy rendelkezünk vele! Az önelégültség, a gőgösség, az érzélgősség, mind teljesen idegenek a tiszta, derűs, teljesen igaz, spirituális élettől. Van tudatos és tudattalan képmutatás. Aggódva, hogy mi magunk is erényesek legyünk, talán néha helyt adunk a jóleső felsőbbrendűség enyhe érzésének, olyan dolgokat mondunk, amelyeket valójában nem gondolunk komolyan, és spirituális "Pollyanna" válik belőlünk. A Mester nem értékeli az érzéseket, amelyek nem egészen őszinték, de nem hibáztatja vagy kerüli azokat, akik egészen nyilvánvalóan bizonyos erényeket nélkülöznek.

Az erény és a bölcsesség magasztos dolgok, de ha büszkeséget és az emberiség többi részétől való elkülönültség tudatát keltik, akkor ez csak az 'én kígyója', amely finomabb formában jelenik meg újra. Hogy még egyszer Krishnajt idézzem, abban a pillanatban, amikor felsőbbrendűnek érezzük magunkat, a spiritualitásunk megszűnt létezni.

III. FEJEZET BÁTORSÁG ÉS AKARAT

Ez az érett én útja, nem a gyermek-léleké. Néhány embernek olyan elképzelése van, hogy egy Adeptus kézen fogja a törekvőt, és sok ismeretre oktatja, megtanítja, hogyan fejlessze a természetfeletti erőket, valamint megvédi a katasztrófáktól és a bajoktól, és megakadályozza, hogy hibákat kövessen el. De az igazság ennek pontosan az ellenkezője. Amit a Mester "az isteni erők az emberben és a természetben rejlő lehetőségeknek" nevez (M.L.2), azt sohasem kívülről adják vagy közlik. Ezek mindig az ember saját erőfeszítéseinek és növekedésének eredményei. És ezeket neki magának kell megszereznie. "A vasszabály az, hogy amilyen hatalmat szerez az ember, azt *magának kell megszereznie*."(M.L. 65) A Mester a legkevésbé sem avatkozhat bele a tanítványa személyes karmájába, "még a bölcsek sem vállalják, hogy enyhítsék a karma gyümölcseit." (*Csend Hangja* 184)

Jó lenne pontosan megérteni, hogy mi is valójában a karma törvénye, vagyis a cselekvés és a visszahatás, a kiegyenlítés és ellentételezés törvénye. Ezt soha nem lehet hatályon kívül helyezni, megváltoztatni vagy elkerülni. Az egész világegyetem az egyetemes törvény külső kifejeződése. Minden ok – ami lényünk bármelyik síkján, fizikai, érzelmi, mentális, szellemi síkon történő energiafelhasználást jelent – valamikor, valahol meghozza az elkerülhetetlen és pontos eredményét. H.P.B. azt mondja nekünk a *Fátyoltalan Isis*-ben - ahogy már említettem -, hogy a természet törvényei az Isteni Elme lenyomatai az anyagon. Ezek az igazi "Isteni parancsolatok". Ha engedelmeskedünk nekik, boldogságot és hatalmat aratunk. Ha nem engedelmeskedünk nekik, akár tudatlanságból is, az bánatot, betegséget és halált von maga után.

Szokás "rossz karmáról" beszélni, amikor kellemetlen vagy fájdalmas eredmény következik be. Néha megkérdezzük, hogy mivel érdemeltük ki ezt? De a valóságban nincs rossz Karma, sem jó, ami azt illeti, csak a hajlíthatatlan törvény, ami isteni események felé halad. Az egyik első dolog, amit a törekvő megtanul az, hogy azonosítsa magát az egyetemes törvénnyel, mind a saját, mind mások sorsában, átadva ezzel saját akaratát annak, aki őt teremtette. Ez nem fatalizmust vagy vak beletörődést jelent, hanem azt a szüntelen erőfeszítést, hogy megértsük és együttműködjünk a Természet evolúciós erőivel. "Segítsd a természetet, és dolgozz vele együtt." (*Csend Hangja* 66) Semmi sem történhet, ami kívül esik a Nagy Törvényen. Ez azonban nem azt jelenti, hogy mindent hagyjunk szentvedni, ahogyan azt néha keleten szokás. Maga a tény, hogy ott vagyunk és segíthetünk, azt jelenti, hogy segítenünk kell. Ez része a másik "karmájának". De azt is jelenti, hogy a saját sorsunkat türelmes bátorsággal viseljük.

Az okkult ösvényre való belépés, még annak legkülső peremére is, nagy karmikus hatásokat vált ki. Ez azért van, mert az ember teljes energiája most egy csatornába irányul, és az eredmény egyszerre erőteljes és azonnali. Egy durva hasonlatot használva - ez olyan, mint egy kis patakokkal borított mező. Ha egy csatornát ásunk, és a kis patakokat lecsapoljuk, az így keletkező áradás egy malomkereket is meg tud forgatni. A tanítvány élete, aki erőfeszítéssel lerövidíti a fejlődési idejét, általában tele van problémákkal, váratlan eseményekkel, amelyekkel szembe kell néznie és meg kell birkóznia, látszólag teljesen egyedül. Ez óriási bátorságot igényel. Ezért minden törekvőnek arra kell törekednie, hogy előhívja magából az összes tartalék bátorságát.

Talán azzal kezdhethetnénk, hogy megtanítjuk magunkat arra, hogy elviseljünk bizonyos mértékű kényelmetlenséget. Nem javaslom, hogy kövessük néhány keresztény szent példáját, akiknek a szélsőséges megszorítások tönkretették testük használhatóságát. De tartsuk életben az erőfeszítés, és a fájdalom elviselésének képességét. Ezekben a napokban egyre inkább fényűzővé és kényelemszeretővé válunk. Ha az ember magasra akar jutni, meg kell tanulnia ezt megtagadni önmagától. Dr. Cronin elmeséli a híres fizikus, Nikola Tesla, fiatalkori életének történetét. Elmondja, hogy a lemondás gyakorlását tizenkét évesen kezdte. Ha valaki édességet vagy süteményt adott neki, azt elajándékozta. Ha olyan feladat vagy gyakorlat volt, amit nem szeretett, azt is megcsinálta, bármennyire is szenvedett. "Így – mondta- ahogy teltek az évek, megszűnt a konfliktus. A vágyam és az akaratom eggyé vált." A legtöbb embert a vágyai irányítják. Amit akarnak, azt meg *kell* kapniuk, még ha az ég le is zuhan! De az önimádó ember soha nem juthat el a mennyek országába.

Az élet problémáival való szembenézés során használjuk a legjobb tudásunkat, *saját* belátásunk és akaratunk szerint. Nem mintha ne lehetne néha bölcsőbb és tapasztaltabb barátoktól felvilágosítást kérni, de végül a *saját* döntésünket, a *saját* akaratunk szerint hozzuk meg. A belátás, a döntés, az intelligens, önzetlen céltudatosság által történő irányítás saját erőfeszítéseink eredménye, soha nem mások ajánlásainak vakon követése. "Először a természetes impulzus, majd a saját indíttatású és saját maga által kidolgozott erőfeszítésekkel, amelyeket a Karma ellenőriz" - mondja H.P.B. Az Adeptust az Isteni Akarat irányítja, amely már a sajátjává vált, de ez az átalakulás soha nem volt lehetséges, amíg *saját* belátása és akarata teljesen ki nem fejlődött. "Minden ember saját maga számára feltétlenül az út, az igazság és az élet. De csak akkor az, ha keményen megragadja egész egyéniségét és felébredt szellemi akaratának erejével felismeri, hogy ez az egyéniség nem ő saját maga, hanem csupán olyasmi, amit szenvedések árán alkotott a saját használatára, s amelynek révén - amint növekedése lassanként kifejleszti értelmét - el akarja érni az egyéniség fölötti életet." (*Világosság az Ösvényen* 19-20)

De, mondják a bátortalanok, mi van, ha hibázunk? Aki soha nem hibázik, az semmi mást sem csinál. Ez az út néha az egyéni próbálkozás és tévedés útja. Nem kerülhetjük el a hibákat, de egyetlen hiba sem számít igazán, ha elég bátrak vagyunk ahhoz, hogy tanuljunk az eredményekből. Csak így lehet előhívni és fejleszteni a belátás, a döntés és az akarat képességeit. Ezért van az, hogy a Mester még az általa elfogadott chelák esetében sem hozhat helyettük döntéseket, és nem irányíthatja fejlődésük útját. A legtöbb, amit tehet, hogy célzást tesz, ha a chelának megvan a belátása és az akarata ahhoz, hogy a célzás alapján cselekedjen.

És ha kudarcot vall, az nem végleges. Ahogy Mrs. Besant mondta egyszer: "Nincs kudarc, csak ha abbahagyjuk a törekvést." "Minden kísérlet," mondja a *Csend Hangja*, "idővel elnyeri a jutalmát". Ezeket a megpróbáltatásokat olyan bátorsággal kell elviselni, amely soha nem lankad. "Légy türelmes, jelölt, mint aki nem fél a kudarctól, s nem udvarol a sikernek." (*Csend Hangja* 137) A türelem az akarat egyik aspektusa, ahogyan a kitartás is. "Légy kitartó, mint az, aki örökre megmarad." (*Csend Hangja* 138)

Hilarion Mester egyszer azt írta, hogy a bátorság a Halhatatlan Én egyik tulajdonsága, amely önmagát halhatatlannak és elpusztíthatatlannak ismeri. Természeténél fogva nem tartozik a személyes énhez, amely eredendő természeténél fogva önvédelemre és önfenntartásra törekszik. Bátran cselekedni annyit jelent, mint lehívni valamennyit az Ego, az Isten Fiának belső erejéből. Sok ember egy-egy nagy és döntő pillanatban olyan erőt talált magában, amelyről nem is tudta, hogy a birtokában van. Ez abból fakad, hogy "lelked tekintetét a csillagra szegezed, amelynek sugara vagy". (*Csend Hangja* 137)

Néhány olvasó talán csodálkozik azon, hogy az okkult útra való előzetes felkészülés miért foglalkozik szinte kizárólag az erkölcsi természettel, és miért nem a pszichikus erők fejlesztésével. Az előző gyökér-faj időszakában az atlantiszi Adeptusok pszichikai érzékenységet követeltek meg a jelöltjeiktől. De kiderült, hogy a pszichikai fejlődés, hacsak nem előzte meg az erkölcsi természet határozott fejlődése, megdöbbentő nehézségekhez és katasztrófákhoz vezetett. Ezért Buddha és Arhatjai uralma alatt megváltoztak a feltételek, és megtörtént az erkölcsi tulajdonságok szabályba foglalása. K.H. Mester utal a szörnyű katasztrófákra, amelyek bárkit érhetnek, "aki tiltott hatalom után kapkod, mielőtt erkölcsi természete a gyakorlásra való alkalmasságig fejlődött volna". (M.L. 340-1) Ugyanez az Adeptus egy másik aspiránsnak írt levelében azt írja: "Ne áhítozz a tanítványságra... Aki nem olyan tiszta, mint egy kisgyermek, az jobb, ha békén hagyja a tanítványságot".

Talán bölcs dolog ezen a ponton valamit megismételni abból, amit másutt mondtam az okkultizmusról és a médiumokról. Annak ellenére, hogy a médiumon vagy az automatikus íráson keresztül néha igen szép és inspiráló közlések érkeznek, ezek soha nem egy valódi Adeptus művei. A túloldalon lévő entitások nagyon ügyesek abban, hogy nagy neveket vegyenek fel, és még az Adeptusokat is megszemélyesítik. Hosszú életem során túl sok tapasztalatot szereztem arról, hogy milyen borzalommal járhat ez. Túl sok ember fordult hozzám, akik egy veszélyes és uralkodó befolyástól akartak megszabadulni. Néha tudtam segíteni, gyakrabban azonban sajnos nem. *Minden* kívülről jövő befolyásnak szigorúan ellen kell állni. A spirituális fogékonyság az ember saját lelkének mélyéről ered,

és ezzel - az ember saját Felsőbb Énjének Hangjával - a Mester "ozmózis" útján vagy egy magas rezgés megszólaltatásával tud kommunikálni.

A pszichikus erők fejlődésének legrosszabb része a személyes beképzeltség gyakori felerősödése, mind magában az emberben, mind mások rajongása által. Ez átszínezi, eltorzítja, eltéríti mindazt, amit "lát". Olyan, mintha színes ablaküvegen keresztül nézne. A külvilág is színes. A lélek szemei, amelyek igazán látnak, teljesen személytelenek, mint a tiszta, fehér üveg.

Az egoizmus hangsúlyozása rendkívül veszélyes az okkult úton. Végül a "baloldali ösvényre" vezetheti az embert, arra az útra, amely még a gonoszság évmilliói után is a végső kihaláshoz vezet. A különbség a jobb és a baloldali ösvény Adeptusai között elsősorban az *indítékban* rejlik. A baloldali Adeptus bizonyos fokú erőket és tudást szerez, de mindezt önző érdekei szerint. A jobboldali Adeptus az élet egésze fejlődésének és boldogságának szolgálatában teszi mindezt. A végső Bölcsesség és Igazság nem érhető el a baloldali úton. Az önzést és a személyes indítékokat a *Világosság az Ösvényen* az "óriási gyomnak" nevezi. Ez ott élhet - állítja az említett írás - az odaadó tanítvány szívében éppúgy, mint a világi emberében. Az előbbinél azonban végtelenül veszélyesebb, mivel a hétköznapi ember fejlődésében egy szükséges tényező. Ambíció nélkül, személyes indíték nélkül az életnek nem lenne értelme, nem lenne ösztönzője. Amíg ez a becsvágy nem sért másokat, addig segíti a fejlődését.

A médiumság gyakran hangsúlyozza ezt, és *passzív*, míg az Adeptusság végig *pozitív*. A Mester egy ígéretes médiumról ír, akit az irányítói gyötörtek: "Soha nem tértek volna vissza, ha sikeresen legyőzte volna őket a saját független AKARATÁNAK érvényesítésével ... A médiumság abnormális. Amikor a további fejlődés során az abnormális átadja helyét a természetesnek, az *irányítás* lerázódik, és a passzív engedelmesség többé nem szükséges, akkor a médium megtanulja használni akaratát, gyakorolni saját erejét, és Adeptussá válik. A folyamat a fejlődés része, és a neofitának ezen végéig kell mennie. Amíg alkalmi transznak van kitéve – addig nem lehet Adeptus." (M.L. 43)

Figyelmeztetnem kell az olvasóimat, hogy "az okkult tudomány *nem* olyan, amelyben a titkokat hirtelen, írásbeli vagy akár verbális kommunikáció útján közölni lehet... Az igazság az, hogy amíg a neofita el nem éri a megvilágosodás azon fokához szükséges állapotot, amelyre jogosult és alkalmas, addig a legtöbb, ha nem az összes Titok, *nem közölhető*. A befogadóképességnek meg kell egyeznie a tanítás vágyával. A megvilágosodásnak *belülről kell jönnie*. Addig sem a varázsigék hókuszpókusai, sem a ceremóniák alkalmazása, sem a metafizikai előadások vagy beszélgetések, sem az önfeláldozó vezeklés nem adhatja meg." (M.L. 282-3) Sok érdekes és hasznos információt lehet szerezni az írott vagy a kimondott szó által, de soha nem szellemi igazságokat és tényeket. Az igazi okkultizmust soha sem tanítják anyagi haszonszerzés céljából. Törvénybe ütközik, ha egy spirituális tanító pénzt kér a spirituális segítségért.

Hát nem világos, hogy hatalmas önálló bátorságra és akaratra van szükség? - És, hozzáteszem, éles intelligenciára is. De erről majd a következő fejezetben írok. Vegyük most szemügyre az akaratot, amely H.P.B. szerint a képzelet által felvázolt tárgyakat hozza létre. Az akaratnak számos aspektusa van: bátorság, elszántság, kitartás stb. De mindenekelőtt mindig önmagára irányul, és nem másokra kényszerít valamit. Amit néha tudatlanságból akaratnak tartanak, az csupán arrogancia, amelyet a személyes vágyak hatalmas nyomása motivál. Az ember akaraterejét ahhoz mérik, amit önmagával tud tenni, nem pedig ahhoz, amit másokra tud kényszeríteni, kivéve, ha arra kéri, hogy vezessen egy bizonyos irányvonalat, legyen az rossz vagy jó. Ez az a képesség, hogy a visszautasítások, kudarcok és személyes szenvedések ellenére is kitart egy rendíthetetlen cél mellett. Ez a cél az igazi törekvőben egy magas és spirituális cél, amelyet Patandzsali olyan jól jellemez, amikor azt mondja, hogy „az akarat helyes használata az állandó erőfeszítés, hogy a spirituális lényünkben legyünk,” hogy mindig emlékezzünk arra, hogy az ember a Halhatatlan Egy, és nem ez a mulandó személyiség, amelyet a Mester "árnyéknak" nevez.

A bátorság és az akarat ugyanannak a tulajdonságnak a két oldala, mert bátorságra van szükség ahhoz, hogy erőfeszítéseket tegyünk, hogy megtartsuk az irányt, hogy szembenézzünk a megpróbáltatásokkal és szenvedésekkel azon az úton, amelyet az akarat választott, és amelyet követnünk kell. Ez a választott út, amelyet rendületlenül követünk, olyan, mint egy elszakíthatatlan aranyfonál, amely az embert sok halálon és születésen keresztül vezet, míg végül el nem juttatja a végső, dicsőséges

beteljesedéshez, a Tudáshoz és az Erőhöz, hogy minden életet Bölcsességgel és Szeretettel segítsen. A misztikus és költő, William Blake szavaival élve: "Odaadom neked egy aranszál végét; csak tekerd fel egy gombolyaggá. Elvezet téged a mennyország kapujához, és Jeruzsálem falához."

Ahogy K.H. Mester Mr. Sinnett-nek mondta, "Páncélba öltözött szívvel és lélekkel kell rendelkeznie, ami vasból van, soha meg nem szűnő elszántsággal, mégis szerénynek és alázatosnak kell lennie, és ki kell zárnia szívéből minden emberi szenvedélyt, amely a rosszra vezet. Mindezek megvannak benned? " - kérdezi a Mester feltörekvő barátjától. (M.L. 352)

IV. FEJEZET INTELLIGENCIA

Az Arany Lépcső két lépcsőfoka: "nyílt elme, élénk értelem". Senki sem lehet okkultista, aki bármilyen elgondolásban a zárkózottság elvét képviseli. Minden oldalról nyitottnak kell lennie. Már említettem, hogyan alakul ki a megkeményedett határvonal, vagy "perem", az emberi kisugárzás vagy "aura" körül a merev eszmék és az egoista érdekek miatt. Bármilyen előítélet, még ha nem is eredményezi az aura megkeményedését, az embert, legalábbis ebben a tekintetben, teljesen érzéketlenné teszi. Mrs. Besant egyszer az egyik Adeptussal éppen erről a témáról beszélgetett. A merev gondolkodás ezt teszi a tudat mentális eszközével; az önző vagy egoista indíték és vágy ugyanezt teszi az érzelmi burokkal. Amint már említettük, a Mester képes felerősíteni az ember aurájának sugárzó áramlatait, de nem teheti meg, ha ez a megkeményedett perem létezik, mert ha ezt tenné, az katasztrófát okozna a tanítvány lelki életében. Ezért bölcs dolog megszabadulni az előítéletektől és a meg rögzített és megingathatatlan véleményektől, ha tehetjük. Ne legyünk olyan nagyon biztosak abban, hogy *mi tudjuk*, vagy, ami azt illeti, hogy bárki más biztosan tudja az igazságot. Ne tekintsünk semmilyen tekintélyt "a médek és perzsák törvényének". Maradjunk rugalmasak. Legyünk mindig készen arra, hogy megváltoztassuk az átmeneti nézeteinket, ha az észérvek vagy a hozzáadott tudás és tapasztalat ezt indokolttá teszi. Ebben a világegyetemben senki sem tévedhetetlen. A tévedhetetlenség megkövetelése a gyengeség beismerése. Tanuljatok, tanuljatok, tanuljatok az életről és próbáljátok megérteni. Gondolkodjunk saját magunk, és óvakodjunk a természetes emberi lustaságtól és a kényelem szeretetétől, amely arra készíti, hogy a tekintély kényelmes székét keressük. Az éretlen lelkeknek szükségük van egy elismert tekintély támogatására és vigasztalására. De a leendő okkultista nem gyenge vagy éretlen lélek. Neki kell alakítania a saját életét, magának kell döntenie, saját cselekvési elveit kell követnie, a saját lábára kell állnia, bármilyen fájdalommal járjon is ez számára.

Szeretném ide beilleszteni Sir Richard Burton, az „Ezeregyéjszaka meséi” írójának versét: "Tedd, amit bátorságod parancsol, ne várj tapsot senkitől, csak magadtól; az él és hal meg a legnemesebben, aki saját maga alkotta törvényeket hoz és tart be."

Hasonlítsuk ezt össze H.P.B. szavaival a *Titkos Tanításban*, melyben elmondja, hogy a tökéletessé vált embert nem más teszi azzá, hanem azzá *válik*, "a saját indíttatású és saját kezdeményezésű erőfeszítések révén - a karma által ellenőrzött módon - emelkedik fel az intelligencia minden fokán keresztül a legalacsonyabbtól a legmagasabb *Manas*-ig." (*Titkos Tanítás* előhang.) Nyilvánvalóan a Természet centrifugális és centripetális erői emelik a lelket a közönséges tényszerű elmétől a magasabb metafizikai értelemig.

Ahhoz, hogy az ember elérje ezt az istenibb életet és egygé váljon vele, "az intelligencia minden fokán" keresztül kell felemelkednie. Lassú és fokozatos növekedésről van szó. De a halhatatlanságra utaló jelek már jóval e beteljesedés előtt megérkeznek. A magasabb, mindent magában foglaló, önzetlen elmét nem úgy érjük el, hogy elképzeljük, hogy ott vagyunk. Lassú, folyamatos növekedés és törekvés útján találjuk meg; az *Antahkarana* vagy "híd" a felfelé törekvő *Manas* vagy elme által formálódik meg, amint fokozatosan megtisztul az egoizmus minden nyomától. Ez természetesen az isteni Én, az a belülről jövő impulzus, amely arra készíti az embert, hogy "elpusztítsa" a kis ént, és megtanulja megkülönböztetni a halhatatlan hangot saját tökéletlen természetének téves hangjaitól. H.P.B. ezt írja: "Az önmehtagadás csak azok számára lehetséges, akik megtanulták megismerni önmagukat; az olyanoknak, akik soha nem fogják összetéveszteni saját belső készletüket visszhangját -

az önző vágy vagy szenvedély visszhangját - az isteni sugallat hangjával vagy Mesterük szavával.” Milyen gyakran követi el ezt a hibát az éretlen vagy tisztítatlan érzékenységű ember!

Azt is írja, hogy: “Az ilyen jellegű önismeret elérhetetlen azzal, amit az emberek általában 'ön-elemzésnek' neveznek. Nem érjük el érveléssel vagy bármilyen agyi folyamattal; mert ez az ember isteni természetének tudatára ébredése.” (*Lucifer*, I. évfolyam, 2. szám, 1887 Okt, 89. oldal) A *Titkos Tanítás-ban* H.P.B. így írja le az "alacsonyabb" és a "magasabb" elme közötti "híd" vagy kommunikációs közeg kialakításának folyamatát: “A *Manas* egy felső háromszöggel ábrázolható, amit az alsóval egy vékony vonal köt össze. Ez az *Antahkarana*, a kommunikációnak az az ösvénye vagy hídjá, amely összeköttetést biztosít a személyes lény, akinek fizikai agya az alsóbb állati elme befolyása alatt áll, és a Spirituális Ego, az „Isteni Ember” között.” (T.T. III, 511. oldal)

Mi az intelligencia? Nem ugyanaz, mint az intellektus. Az intellektuális ember olyan embert jelent, aki rengeteg "tény" gyűjtött össze, ezeket módszeresen elrendezte a saját elméjében, és elő tudja hozni, ha szükséges, beszédben vagy írásban. De néha az ilyen típusú okos emberek elképesztően ostobák tudnak lenni. Az intelligencia szellemi erő, a szellem által megvilágított manasz. Az értelem az összehasonlítás által növekszik; az intelligencia pedig a mögöttes és egységes elvek és törvények keresésével. Az intelligencia hozza létre a tisztánlátást, amely K.H. Mester szerint "nem ajándék, hanem mindenki számára elérhető egyetemes lehetőség". (M.L. 455. oldal)

A képzett elme, amelyet módszeresen használnak, nagy előny az ember életében. Az elmét az állandó gondolkodás elmélyíti, megerősíti és növeli, és ez visszahat az agyra, amely szintén fejlődik. A leendő okkultista gondolkodik, tanul, meditál, töpreng stb. Patandzsali szerint a jóga egyik előfeltétele az "elmélyült gondolkodás és tanulmányozás".

Az elme egyik fontos képessége a képzelet, vagyis a képalkotó erő. Ez az erő folyamatosan, akár tudatosan, akár tudattalanul, olyan "gondolatformákat" hoz létre, amelyek mindaddig élnek, amíg az őket létrehozó eredeti erő tart, hacsak nem újul meg folyamatosan. Így mindannyian létrehozunk magunk körül a saját láthatatlan világunkat. Ez a láthatatlan világ nagyon erős befolyással van a látható világunkra, különösen önmagunkra nézve. K.H. Mester ezt írja Mr. Sinnett-nek, “az ember minden létrehozott gondolata a belső világba megy át, és aktív entitássá válik azáltal, hogy társul, vagy ahogy mondani szoktuk, egyesül egy elementállal - vagyis azon birodalmak fél-intelligens erőinek egyikével. Ott hosszabb vagy rövidebb ideig tovább él, arányban az őt létrehozó gondolattevékenység eredeti intenzitásával. Így egy jó gondolat aktív, jótékony erőként, egy rossz gondolat pedig rosszindulatú démonként marad fenn. Az ember folyamatosan benépesíti a térbeli környezetét sajátos világával, amely tele van ábrándos vágyai, ösztönei és szenvedélyei szüleményeivel; egy olyan áramlattal, amelyre minden vele kapcsolatba kerülő érzékeny vagy idegi szervezet, dinamikus intenzitásához mérten reagál ... Az Adeptus tudatosan hozza létre ezeket a gondolatformákat; más emberek öntudattalanul vetítik ki.” (*Az Okkult Világ*, 89-90. oldal), 1895-ös kiadás.

Ezeket a formákat a képzetlen látó gyakran összetéveszti a valóságos független lényekkel, és így a kérdező megerősítést nyer a saját "kívánságai teljesítésében". A Beavatás egyik "próbája" a gondolatforma és a független valóság közötti különbségtétel képességének bizonyítása.

Ez a képalkotó képességünk nagyon jelentős erő, és jobban befolyásolja állapotunkat és mindennapi életünket, mint azt a legtöbb ember gondolná. Wordsworth úgy hívja, hogy “az elme teremtő ereje, amivel felépítjük azt a lényt, aki vagyunk”. Az Erzsébet korabeli költő, Spenser, így ír: “Mert a lélekből veszi a test a formát, mert a lélek a forma, és a testet formálja.” A modern orvosok is fel fogják fedezni ezt, és H.P.B. azt tanította, hogy “fájdalmaink és betegségeink fele, ha nem kétharmada képzeletünk és félelmeink gyümölcse. Pusztítsuk el az utóbbiakat, és adjunk más hajlamot az előbbieknél, és a természet elvégzi a többit.”

Az általunk alkotott mentális elképzelések és képek tartanak bennünket fogva. Egyetlen mentális kép sem az igazság, csak a *szimbóluma* annak, bár a láthatatlan, megfoghatatlan igazság ragyoghat át rajta. Nem szabad összetévesztenünk saját gondolatformáinkat a végső valósággal. H.P.B. ezt mondja: “Olyan elképzelések merülnek fel, amelyeket meg tudunk fogalmazni. Mentális képekké formálódnak. Ez nem a Valóságot jelenti. A képek elhalványulnak. Dolgozzunk tovább semlegesen és hamarosan más alaktalan felvillanások jönnek, amelyek nagyobb képeket eredményeznek. Végül

a tanuló belép és otthonra lel abban a világban, ahol NINCS FORMA, de amelynek minden forma a visszatükröződése.”

Az elme tehát a gondolatformák, szimbólumok alkotója. Az igazi szimbólum - ahogy a szó görög származéka is mutatja - egy iránymutató, egy jelzőtábla, amely jelzi, hogyha van elég intuíciónk a követéséhez, hogy észrevehetünk valamit abból a Valóságból, amelyet a szimbólum ábrázol.

Az értelem jó szolgál, de rossz úr; *A Csend Hangja* “a Valóság gyilkosának” nevezi. A Mester ezt írja Mr. Sinnett-nek: “Próbáld lenyűgözni magad ezzel a mély igazsággal, miszerint az értelem önmagában nem hatalmas; ahhoz, hogy „hegyek mozgatójává” váljon, először életet és fényt kell kapnia felsőbb princípiumától - a Szellemtől.” (M.L. 356) Napjainkban és ebben az emberi fajban az a tendencia, hogy az intellektust és az intenzíven mentális megközelítést dicsőítsük. De az értelem, megvilágosulatlan állapotában, még soha nem találta meg Istent. Annie Besant szavaival élve: “A megtisztult szív, és nem a jól megtöltött fej az, ami a Mester lábaihoz vezet bennünket.”

H.P.B. ezt mondja: “Az Önismeret megszerzésének legfőbb feltétele a tiszta szeretet.” (*Theosophist*, 1889. Aug., 663.o.) De akkor mi a szeretet? Nem hiszem, hogy bármi köze lenne az érzékösséghez vagy a birtokló érzelmekhez. Úgy tapasztaltam, hogy a legtöbb szentimentális ember önző és kegyetlen. A szeretetről nem lehet beszélni - mondja Krishnamurti -, az egy létállapot. D. K. Mester írja: “A szeretet ezoterikusan és a valóságban a figyelmes megértés.” Ismét Annie Besant-ot idézve: “A szeretet nagyobb, mint az intelligencia. A szeretet-természet és az isteni természet olyan szorosan fonódik össze, hogy az az ember, aki szereti testvérét, nem sokáig lesz olyan, aki nem szereti Istent.”

Fejlesszük tehát elménk erőit, de ne hagyjuk magunkat becsapni általuk, hanem szenteljük azokat nemes szolgálatra. “Nyílt elme, élénk értelem”, ezek hasznos eszközök a Mester szolgálatában. Szükséges lépések a felfelé vezető létrán, mert az értelem nélküli ember nem válhat tanítvánnyá. De ha egyszer valóban túllépett rajta, az embert az ismertből az ismeretlenbe, a láthatóból a láthatatlanba vezeti, és ez utóbbi, mondta Szent Pál, önmagában “a nem látható dolgok bizonyítéka”, (*Zsid.* 11.1) és “mert a látható mulandó, a láthatatlan azonban örök.” (2Kor 4.18)

V. FEJEZET SPIRITUÁLIS MEGLÁTÁS

Ez a kitűnő és nemes felkészülés az igazi betekintésre, amely a megtisztult szív, valamint a mély és szilárd gondolkodás eredménye. Ennek egyik aspektusa a meditáció, de ez a téma annyira divatosá vált, hogy már-már csalásnak számít. A meditáció talán legjobb leírása, legalábbis annak korai szakaszában, az Újszövetségben Urunk Édesanyjának története. Amikor csodálatos dolgok történtek vele és körülötte, és mások csodálkoztak és beszéltek róla, Mária csendben "mindezeket a dolgokat megjegyezte, és a szívében *töprengett* rajtuk". (Lk2:19)

Ez egy jó szó, hogy "töprengeni"; Dr. Arundale nagyon kedvelte. Ez a meditáció legegyszerűbb és legegészségesebb korai formája. Az Ószövetség azt mondja nekünk, hogy "fontold meg lábaid ösvényét, legyenek biztosak mind az útjaid"(Példabeszédek 4:26). A meditáció sikere az emberi szív igaz, tiszta, önzetlen őszinteségétől függ. Nem egészséges önző céllal meditálni, hatalmat, tudást, kényelmet és biztonságot kívánni magunknak. *Időzzetek el* a gondolatokban, hogy lassan, erőfeszítés nélkül jöjjön létre a megértés.

Gondolatban elidőzünk az életen, az élet problémáin és eseményein, a nagyszerű gondolatokon, amelyeket olvastunk vagy hallottunk. A spirituális meglátás nem intellektuális felfogás; sokkal inkább az "értékek", az egyetemes elvek, az örök jelentések érzékelése. Egy rövid idő, amelyet minden nap a "gondolatokban való elidőzésre" fordítunk, nagy változásokat hoz a jellemben és a szemléletben. Elhozza a "folytonos éber szemmel tartását az emberi haladás és tökéletesedés eszményének, amit a Titkos Tudomány elénk tár". Ennek az ideálnak az ember teljesen szívből jövő céljává és tendenciájává kell válnia.

A meditációs rendszerek nagyszerűen használják a fejlett képzeletet. A fejletlen képzelet, amelyet Patanjali "fantáziának" nevez, pusztítást végezhet az emberi életben. Loyolai Szent Ignác különleges módon használja a képzeletet, amikor azt ajánlotta követőinek, hogy élénken képzeljék el Krisztus életének eseményeit, képzeljék bele magukat a körülötte lévő tömegbe, és végül hagyják el az összes részlet érzékelését, kivéve az Egyet, magát az Urat.

A fejlett képzelet csodálatos teremtő erő, mert minden gondolatunk, ahogy a Mester rámutatott, a másik oldalon egy entitássá válik, amely jó vagy rossz irányban befolyásol minket és másokat. Egy gondolatforma, hacsak nem nagy és tartós érdeklődés követi, általában nem tart sokáig, de megerősíthetjük azáltal, hogy újra átgondoljuk. A részeges vagy az érzéki ember "csábító ördögei" például a saját teremtményei, még akkor is, ha átmenetileg a túloldalon lévő, ember alatti lények meglelkesítik azokat. Hasonlóképpen, egy pompás gondolat-forma, mondjuk az Úr Krisztusról vagy a Bölcsesség egyik Mesteréről, az ő tudatának ágenseként működhet, ha úgy akarja. Hogy ez hogyan történik, könnyen belátható. Egy fénykép egy szeretett személyről, még ha régen elhunyt is, amit szeretettel nézünk és egy ideig elidőzünk rajta, "élővé" válik. Ez azt jelenti, hogy a szeretett személy lelke és a rá gondoló lelke között kapcsolat jött létre. A kép a mágnesség finom áramlásának közegévé válik. Ez a szent szobrok és tárgyak, a szentek ereklyéi stb. logikája, bár nem szabad túlzásba vinni, mert különben az ember a rabjává válhat.

Azt a tényt sem szabad elfelejteni, hogy egy gondolatforma hasonlóképpen mágnessé válhat. Például egy bhakta elképzeli magának imádott Urának alakját. A legkevésbé sem számít, hogy a kép egyáltalán hasonlít-e az eredetihez vagy sem. A rá irányuló folyamatos gondolat életben és jelenlétben tartja. Könnyen lehet, hogy ezen a belső képen *keresztül* valamilyen válaszadó áramlat éri el a bhaktát.

Maga a Mester beszél erről. Azt mondja, hogy "a leküzdendő nagy nehézség a Felsőbb Én fizikai síkon való jelenléte". Ennek eléréséhez a fizikai agyat ki kell üríteni minden gondolattól, kivéve a magasabb tudatosság gondolatait. "Próbáld magad olyan állapotba hozni, hogy ne érez semmit, ami a fizikai testtel történik, sőt, válaszd el magad a testtől". Majd figyelmeztet minket: "Ha e kísérlet során bármilyen idegen hatást érzel, ami kívülről érkezik hozzád, azonnal szakítsd meg az összpontosítást". Nem szabad médiumokká válnunk. Aztán azt mondja nekünk, hogy gondoljunk a Mesterre, mint élő emberre a belső világunkban, alkossunk róla képet a szív-cakra arany templomában, hogy a testi létezés minden érzékét elveszítsük abban az egyetlen gondolatban.

Hiszen a Mester gondolata a legjobb védelem a kísértések és a rögeszmék stb. ellen. Mindannyian létrehozhatjuk a Mester gondolatformáját az asztrális fényben. Előfordulhat, hogy ha valaki az Ösvényhez közeledik, a Mester "hangját hallhatja", ami nem a tisztánhallás valamilyen formáját jelenti, hanem egy mély benyomást. Vagy eredményezhet egy olyan érzetet, amely az ember saját Halhatatlan Egójától származik.

H.P.B. "Néhány javaslat a mindennapi élethez" című írása ide illik. Azt mondja: "Gondolkodj el éjjel-nappal az egész környezeted és önmagad valótlanságán... Az első nagy alapvető téveszme, amin túl kell lépned, az önmagadnak a fizikai testtel való azonosítása. Kezdj el úgy gondolni erre a testre, mint ami nem több egy háznál, amelyben egy ideig élned kell, és akkor soha nem fogsz engedni a kísértéseinek... Az első erőfeszítések után leírhatatlan vákuumot és ürességet fogsz érezni a szívedben; ne félj, hanem tekintsd ezt a lágy alkonyatnak, amely a Lelki Boldogság napjának felkelését hirdeti. A szomorúság nem rossz. Ne panaszkodjatok; a látszólagos szenvedések és akadályok valójában gyakran a természet titokzatos erőfeszítései, amelyek segítenek benneteket a munkátokban, ha megfelelően tudjátok kezelni őket. Tekintsetek minden körülményre a tanítvány hálájával." (Teozófiai Idézetek, 2. évf. 3. szám, 1889)

A képzelet és a gondolkodás belső világát a pszichológusok "tudatalatti"-nak nevezik. Ez a pszichikus világ, ami az érzékek számára való, és ez a *Csend Hangjának* a második "csarnoka", amely arra figyelmeztet, hogy ne vegyük túl komolyan illuzórikus formáit. A lényeges pont, amit itt nem szabad elfelejteni, hogy minden pszichikus, saját magunk által létrehozott gondolatforma, bármilyen csodálatos és inspiráló is, nem maga a Valóság, hanem annak a szimbóluma. Minél igazabb a szimbólum, annál inkább eljuthat a Valóság sugárzása a törekvőhöz. Ezek a saját maguk által teremtett gondolatformák a halál utáni mennyei életünket is meghatározzák. Az elme csak *szimbolizálni* tudja az igazságot, soha nem tudja igazán megismerni azt. Annak ereje az elme felett lakozik, és az ehhez a felismeréshez vezető híd a törekvő elme, amely teljesen megtisztult minden egoista gondolattól. A spirituális tudatosság látványát és aktualitásait soha nem lehet szavakkal leírni. Dean Inge ezt írja: "Amit le lehet írni és tovább lehet adni, az nem maga a látomás, hanem azok az elégtelen szimbólumok, amelyekkel a látó megpróbálja megőrizni azt az emlékezetében".

Ezek a szimbólumok vagy gondolatformák fokozatosan eltűnnek, amint a magasabb tudatosságot elérjük; "De az ilyen tapasztalatok" - folytatja Dean -, "amelyek inkább birtokolják az embert, mint sem, hogy ő birtokolná azokat, természetüknél fogva olyan mulandóak, mint a naplemente dicsősége... A nyelv, amely nem ilyen célokra teremtett, sajnálatos módon nem képes még a halvány visszatükröződésüket sem visszaadni." Valaki egyszer azt mondta, hogy ha valaki a belső élményeiről beszél, elveszíti azokat.

Dr. Alexis Carrel az *Elmélkedések az életről* című könyvében azt mondja, hogy "a lélek az értelem sötét éjszakája közepette kiszabadul az időből és a térből, és egy olyan folyamat révén, amelyet maguk a nagy misztikusok sem tudtak soha leírni, egyesül minden dolog kimondhatatlan szubsztrátumával". A katolikus író, Dom Cuthbert Butler a *Nyugati Miszticizmusban* ezt írja: "Az elmélkedés abban az erőfeszítésben áll, hogy száműzzük az elméből a külső dolgok minden képét és gondolatát, minden érzéki észlelést és a teremtményekről szóló gondolatot, ekkor az értelem gondolkodási folyamatai elnémulnak, és az elvonatkoztatás e gyakorlata által olyan magány keletkezik, amelyben a lélek a legspirituálisabb képességeiben működhet. Az introverzió az elme összpontosítása a saját legmagasabb és legmélyebb részére."

Ez a *Csend Hangjának* a Harmadik Csarnoka, a Bölcsesség Csarnoka, amelyen túl, a mindentudás örök forrása húzódik. Az Első Csarnok, a Tudatlanság Csarnoka ez a földi élet, és azért hívják így, mert itt a jelenségek világában (amely szó látszatot jelent) semmi sem az, aminek látszik, és H.P.B. szerint itt állandóan ön-bechapottak vagyunk. Ha biztonságosan át akarunk kelni rajta, meg kell tanulnunk, hogy ne tévesszük össze a földi örömeket az élet napfényével. A Második Csarnok, mint már említettem, a pszichikus világ, a gondolat- és vágyformák világa, a "tudatalatti" első szintje. Itt sokat lehet tanulni, ezért nevezik a Tanulás Csarnokának, de soha nem a dolgok valódi igazságát. Figyelmeztetnek bennünket, hogy ne itt keressük a Gurunkat. Ő csak a Harmadik szinten, a Szellemi világban lakik, ahol "az igazság fénye halhatatlan dicsőséggel ragyog". És azt mondja a törekvőnek:

"Az, ami önmagától létező, benned lakozik, amint e csarnokban is lakozik." És ahhoz, hogy a két örök fény ismét egybeolvadjon, túl kell haladni az érzékek minden képzetén.

Ez a meditáció egy nagyon fejlett formája, amit Indiában szépségesen a *Szamádhi* névvel illetnek; nyugaton extázisnak nevezhetnénk. Hirtelen jön. "Az Isten országa nem jön el szembetűnő módon." (Lukács 17: 20) Paul Brunton írja a *Belső valóságban*: "Ez nem az egyre több és több igazság fokozatos felvirradása. A keresés egy hirtelen újjászületés a Mennyei Királyságban, és amikor egyszer eljön, akkor úgy jön, mint egy villámcsapás... Amikor feladod az egódat és elnyered az igazságot, többé már nem cselekszel, hanem veled cselekszenek; többé már nem beszélsz, hanem rajtad keresztül beszélnek. Ez azt jelenti, hogy a Felsőbb lélek olyan fókuszot és kiutat talál ebben az anyagi világban, ami korábban nem volt meg neki." H.P.B. azt mondja, hogy a Felsőbb Én arra vágyik, hogy leárassza magát az itteni képviselőjébe, de ezt addig nem teheti meg, amíg az alsóbb én az "imádat és hódolat" tárgya. Dr. Bucke a *Kozmikus tudatosság* című művében hasonlóan írja le a spirituális intuíciót.

Nem tudom megállni, hogy ne idézzem Szent Ágoston gyönyörű szavait, amelyeket a Vallomásokban írt: Így imádkozott: "Ó, Istenem, segíts, hogy felismerjelek Téged, segíts, hogy felismerjem önmagamat. Mert ha megértelek Téged, megismerem önmagamat. És ha egyszer megértettem magam, ismerni foglak Téged. Így kérlek Téged, Istenem, engedd felfedezni magam önmagam előtt". Aztán eljutott az "emlékezet mezőire és tágas helyeire, ahol számtalan képi kincsek vannak... Ott van elraktározva mindaz, amit gondolunk. Ebben a térben hasonlóképpen tárolódnak érzelmeink feljegyzései... Lépésről lépésre vezettek felfelé, a testektől a lélekhez, amely a testi érzékek segítségével érzékel; onnan pedig a lélek belső képességéhez, amelynek a testi érzékek a külső dolgokról beszámolnak... És onnan ismét az értelmező képességhez, amelynek ítélőképességéhez a testi érzékszervek által észlelt ismeretek tartoznak. És amikor ez az erő bennem is változékonyan találta magát, felemelte magát saját értelméhez, és gondolatait kivonta a tapasztalatból, elvonatkoztatva az érzéki képek ellentmondásos tömkelegétől, hogy megtalálja, mi az a fény, amelyben megfürdött, amikor felkiáltott, hogy minden kétséget kizáróan a változhatatlan a változékonynál előnyösebb; onnan ismerte meg azt is, hogy az a Változatlan; amihez így egyetlen remegő pillantás felvillanásával eljutott, AZ, AMI VAN."

És még egy idézet a szeretett Plotinus-tól: "A Jó látomása csak olyan mértékben ragyog, amilyen mértékben a látó képes befogadni a szellemi sugárzás beáramlását. ... Elfelejt minden testi érzéket és mozdulatot, és mozdulatlaná válik".

Mindez Krishnaji tanítására emlékeztet: Hogyan lehet a gondolatok és érzelmek folyamatos és teljesen én-nélküli megfigyelésével rétegről rétegre feltárni a tudatos és a tudattalan rétegeit, majd amikor az elme lecsendesedik, beleveszik a minden élet mélyén lévő Örökkévalóság felhőtlen látomásába. H.P.B. azt mondja, hogy "az igazi ima minden szent dolog szemlélése, azok önmagunkra való alkalmazása", és hogy "minden ilyen gondolatnak szorosan össze kell fonódnia a Legfelsőbb és Isteni Lényeg tudatával, amelyből minden dolog származik." (Az Ösvény, 1889. július, 109. o.).

Barátaim, töprengjétek, törekedjétek, éljétek hűségesen, legyetek egyre inkább "összhangban a Végtelennel", mert amilyen arányban képesek vagyunk erre, olyan mértékben vagyunk hasznosabbak szívünk Mestere számára. Soha ne feledkezzünk meg az Örökkévalóságról, soha ne feledkezzünk meg a Mesterről, aki ennek az Örökkévalóságnak a megtestesítője, soha ne feledkezzünk meg az összes többi élőről, aki mellettünk küzd az oda vezető úton.

Mindig emlékezzünk arra, hogy a Mester szeretete, együttérzése és odafigyelése körülvesz minden igaz törekvőt. H.P.B. írja a Titkos Tanításban, III. 529: "Végül pedig tartsd mindig szem előtt annak tudatát, hogy bár nem látod a Mestert az ágyad mellett, és nem hallod egyetlen hallható suttagását sem az éjszaka csendjében, mégis a Szent Hatalom körülötted van, a Szent Fény pedig beragyogja spirituális nehézségeid és törekvéseid óráit."

2. szakasz
A BEAVATÁSHOZ SZÜKSÉGES KÉPESSÉGEK

I. FEJEZET
VIVEKA – ÉLESLÁTÁS

SANKARACHARYA: Az Örökkévaló megkülönböztetése a mulandótól, az állandónak az ideiglenestől, bizonyosság, hogy az anyagi világegyetem illuzórikus, és Brahm (Isten) az egyetlen valóság.

BUDDHISTA: Az elme kapuinak megnyitása.

KERESZTÉNY: "Keressetek és találtok."(Mt. 7: 7)

KIU-TI KÖNYVE: Annak intuitív érzékelése, hogy az ember a megnyilvánult Avalokiteshvara, vagy Isteni Atma hordozója.

K.H.MESTER: "A valóságos és a valótlan közötti megkülönböztetés, amely az embereket az Ösvényre lépéshez vezeti." (A Mester lábainál)

SZENT PÁL: "A testi ember nem fogja fel, ami az Isten Szelleméből ered. Balgaságnak tartja, s nem képes megérteni, mert szellemileg kellene megítélnie." (I Kor. 2: 14)

ANNIE BESANT: "Az Egy és a Sok, az élet és a forma megkülönböztetése. Félretenni a változó elemeket önmagunkban és másokban: és törekedni arra, hogy meglássuk a Változatlant mindenben."

A Nagy Testvériség ősidők óta "megkövetel a törekvőtől" bizonyos jellemvonásokat. Ezeket az Úr Buddha kodifikálta, és utódja, a nagy tanító, Sankaracharya írta le a *Bölcsesség ékköve* című kis értekezésében. Ezek szanszkrit nyelven íródtak, de a buddhista szentírásokban a szanszkrit egy formájára, pálira vannak lefordítva. Négy nagy képesség van, és az első a *Viveka*, amit gyakran megkülönböztetésnek vagy az ítélőképesség szellemének fordítanak, de én ezt a továbbiakban éleslátásnak fogom nevezni.

Világos, hogy ha az ember elméje nem látja meg, még ha csak halványan is, az elérendő célt, akkor soha nem tesz lépéseket annak elérése felé. A megpillantás képességét, én éleslátásnak nevezem. Morya Mester által H.P.B.-nek adott "Aranylépcső" legelején a következő szavak állnak: "nyílt elme, élénk értelem, világos szellemi meglátás". Az az elme, amelyet előítéletek, dogmák, merev gondolatformák – amelyeket valószínűleg korai fiatalkorban neveltek bele, és amelyek még mindig fogva tartják – töltenek meg, soha nem képes felismerni az Adeptussághoz vezető utat. Látnia kell a célt, mielőtt egy lépést is tehetne abba az irányba. "A léleknek bilincs nélkülinek, a vágyaktól szabadnak kell lennie". (*Világosság az Ösvényen*) Az egyház dogmáinak itt nincs helye.

Csak *egyvalaki* van, akihez a törekvőnek teljesen hűségesnek kell lennie, akinek a vezetését feltétel nélkül és teljes szívvel kell követnie – feltéve, hogy meg tudja hallani –, és ez a belső Istenségének Hangja, a kapu ahhoz, amit a *Csend Hangja* Alayának, a Mester-Léleknek, az egyetemes Léleknek nevez.

Az a lényeg, hogy képes legyen meghallani, és ne tévessze össze saját szenvedélyeinek, vágyainak és kívánságainak hangját az isteni sugalmazással. Azt kérdezhetnénk, nem kellene-e a törekvőnek inkább a Mesternek engedelmeskednie? Egy Adeptus nagyon ritkán ad közvetlen parancsot. "Tanuljon meg - írta K.H. Mester Mr. Sinnett-nek -, inkább az Esméhez hű lenni, mint sem szerény személyemhez". (M.L. 323-4) Ha egyszer a "hang" megszólal bennünk, és mi "meghallottuk", akkor teljesen hűségesnek kell lennünk hozzá, különben nem fog újra megszólalni.

A "hallás" képessége valójában az intuitív szellemi érzékelés kifejlődése, ami egyúttal az emberben lévő isteni természet tudatára ébredését is jelenti.

Annak az embernek, aki teljesen komolyan gondolja, és hajlandó az életét a keresésnek szentelni, nincs lehetősége kompromisszumra. *Mindent* vagy semmit. Ez a jelentése a keresztény „Nemes Nyolcórű Ösvény” hatodik boldogságának: "Boldogok a tiszta szívűek, mert ők meglátják Istent". Tiszta szívűnek lenni annyit jelent, mint abszolút teljes szívvel, minden porcikájával a nagy keresésnek szentelve élni, és tudatosan vagy öntudatlanul az idő minden pillanatában ebbe az irányba fordulni. Az értelemmel és a tiszta szívvel kell "keresni", hogy egy napon felemelkedhessünk az értelmünkön *tüli* világba.

A keresés belül zajlik, az út hosszú, de ha hűségesen követjük, akkor sok életen és halálon viszi keresztül a lelket. Az isteni tudatosságot a *Világosság az Ösvényen* az Élet Énekének nevezi, és a törekvőnek azt mondja, hogy hallgassa ezt az Éneket. Nem a fizikai fülünkkel hallgatjuk, hanem a lelkünkben lévő finom, lassan ébredező felismeréssel. Azt mondják, hogy nézzünk egyre mélyebbre és mélyebbre önmagunkba, és nézzünk intelligensen az emberek szívébe, mert az intelligencia pártatlan, és így minden dolgot meg lehet érteni. A megértés és az annak irányításához szükséges erő csak akkor jön elő, ha a személyiség kötelékei, minden rokonszenv és ellenszenv, minden előítélet és frusztráció feloldódik, és a tudat megtanul azonosulni a benne lévő Örökkévalóval, és így képes lesz a személyiségtől elkülönülni.

Az első lépés tehát a keresés, mégpedig friss, természetes, zavartalan és önzetlen elmével. Aki keres, az mindig talál. Senki sem tehet egy lépést sem a benne lévő isteniség felé anélkül, hogy ez az Isteni Én ne tenne lépéseket feléje. Önzetlen szeretet és odaadás által találja meg, és soha nem a személyes nagyság utáni vágy kapzsisága által. „Ugyan ki toldhatja meg életét csak egy könyöknyivel is”. (Mt 6.27) Erre csak Isten Kegyelme képes, Isten Kegyelme, amely a Bölcsesség, az éleslátás, a tökéletes cselekvés igazi forrása. Ez a magyarázata Szent János szavainak: "nem tud vétkezni, mert Istentől született". (I. János 3.9)

Az ösvényen járó tanítvány arra törekszik, hogy megértse az egész életet, annak homályos értelmét és a természetes fejlődés útját. Sok vallási közösség gyakorolja az önvizsgálatot. Ez akkor jó, ha az énbe merülés, a kis-énbe feledkezés szellemét nem hozza magával. Elménk, szívünk és testünk nem más, mint a valódi Énünk fejlődési eszközei, amelyeket a komoly tapasztalatok megszerzése és a kísérletezés tárgyaiként kell tekintenünk. De ezek valójában nem mi vagyunk, bár oly sokáig teljesen azonosultunk velük. Most meg kell lazítanunk ezeket a kötelékeket. A teljes Életet keressük, és nem annak kis darabkáit.

Ezt az "éleslátást" Sankaracharya úgy írja le, mint Isten megkülönböztetését a világegyetemben, elválasztva az örökkévalót a mulandótól. Ez egy olyan képesség, amely fejleszthető, és H.P.B. így írja le az elsajátítását:

"Az önismeret megszerzésének első feltétele, hogy mélyen tudatában legyünk a tudatlanságunknak; hogy szívünk minden porcikájával érezzük, hogy *szüntelenül* az önbecsapás állapotában vagyunk."

"A második követelmény az a még mélyebb meggyőződés, hogy az ilyen tudás - az ilyen intuitív és biztos tudás - erőfeszítéssel megszerezhető."

"A harmadik és legfontosabb az a fékezhetetlen elszántság, hogy megszerezzük ezt a tudást, és szembenézzünk vele."

"Az ilyen jellegű önismeret nem érhető el azzal, amit az emberek általában 'önelemzésnek' neveznek. Nem érhetjük el érveléssel vagy bármilyen agyi folyamattal; mert ez az emberben lévő Isteni természet tudatára ébredése."

"Ezt a tudást megszerezni nagyobb eredmény, mint az elemeknek parancsolni vagy a jövőt megismerni." (*Lucifer*, 1887 Okt. *)

* H. P. Blavatsky *Összegyűjtött írásai*, VIII.108.

Itt egy-két dolgot meg kell jegyezni. A kereszténység azt mondja, hogy az ember eredendő bűnnel születik. Az indiai szentírások kegyesebben azt mondják, hogy az ember az *A-vidya*, a tudatlanság ősi állapotában szenved, az igazi tudás nélkül. Az igazi tudás akkor lesz az övé, amikor saját mély, spirituális természete kibontakozik. A földre érkezve a tudatlanság világába születik, a *Csend Hangjának* első csarnokába, amelyet a 'Tudatlanság Csarnokának' neveznek, és amelyben minden ember vagy test meghal. Azt hiszem, azért kapta ezt a nevet, mert ez a jelenségek világa és nem a noumenális világ; inkább a következmények, mint az okok világa. És ez a "látszat" örökké változik pillanatról pillanatra; semmi sem marad úgy, ahogyan az idő előző másodpercében volt. Maga a testünk is megváltozik egyik pillanatról a másikra. Ez az örökké változó világ, nem pedig a Változatlan világa. Ez az időlegesség világa, nem az Örökkévalóságé. Ez a sok változás világa, nem az Egy világa, bár az Egy áll mindezek mögött. Mint az óceán mélysége, amely csendes és nyugodt a tomboló felszín alatt,

a Valóság világa a valótlanság világa alatt található. A felszínen szüntelenül és teljesen becsapnak bennünket; az éleslátás azért fejlődik ki, hogy felismerjük ezt a megtévesztést és a mögötte lévő igazságot.

A második követelmény a "hit"-re utal. Bármely apró felvillanása is ezt támogatja. "Tudjuk" - azáltal, amit a Mester a "lélek tanulatlan tudásának" nevez -, hogy így van, és ezáltal megvan a szükséges hitünk a kereséshez. A hitből pedig legyőzhetetlen elszántság születik. Avilai Szent Teréz nagy híve volt az elszántság fontosságának.

H.P.B. azt mondja, hogy a spirituális tudás elérhetetlen a megszokott intellektuális módszerekkel, mint például az önelemzéssel. Úgy gondolom, hogy ez a kulcs ahhoz, hogy megértsünk valamit abból, amit Krishnaji mondott. Gyakran beszélt a gondolat- és érzésfolyamataink választásmentes, értelen tudatosságáról. A személyes ének ez a teljesen személytelen megfigyelése a magasabb Én által a jóga egy magasabb formája. Így lassan az elme és az érzelmek összes folyamatát megfigyeljük és megértjük, rétegről rétegre, a felszínes mindennapi tudattól a "tudatalatti" legmélyebb szintjéig. Ez nem közönséges önelemzés. Az indíték teljesen más. A közönséges önelemzésben a közönséges én a közönséges én felett ítélkezik, a dicséret vagy a hibáztatás, a nyereség vagy a veszteség szempontjából. Krishnaji önismerete, úgy érzem, az egész élet értelen megértése, amíg el nem éri magát az Életet.

Ennek a tudásnak a megszerzése a legnagyobb eredmény, mondja H.P.B. - sokkal, de sokkal nagyobb és nemesebb, mint a szokásos "okkult művészetek". "Kevesen vannak, akik megtalálják" - mondta az Úr Krisztus.

Az első lépés az igazi Én megtalálása felé tehát az, hogy testünket *nem* önmagunknak tekintjük, hanem a háznak, amelyben ideiglenesen élünk, vagy a ruhának, amelyet viselünk vagy, ahogy K.H. Mester a *Mester lábainál* című könyvében fogalmaz, a "lónak, amelyen lovagolunk". Ez utóbbi a legjobb hasonlat mind közül, mert a testünk egy élő dolog, amelynek a miénktől elkülönült halvány elementális élete van. Tegyük fel, hogy bárhová csak lóháton mehetnénk, milyen gondot fordítanánk arra a lóra, hogy megfelelően etessük, ápoljuk és gyakoroltassuk. Éppen így kell bánnunk az értékes testeinkkel, de nem szabad azonosítanunk a tudatunkat azokkal. Ennek az általános, roppant szoros azonosulásnak a nemkívánatos eredménye az, hogy hatással van a másokat is befolyásoló pszichikai sugárzásra, amely csalhatatlanul követi a gondolatokat és az érzéseket. Az a gondolat, hogy mi vagyunk ez a test, lekorlátozza az "aura" sugárzását, és túl sok pszichikus anyagot koncentrálna a bőr perifériája alatt, ami pszichikus torlódást és enyhe idegfeszültséget okoz. Sok embernek közel sem elég széles a kisugárzása.

Az "Út" mindig ugyanaz, az igazi belső ember felfedezése. Minden más ebből következik. Így a *Viveka* az intelligens megkülönböztetés és a spirituális észlelés, és ennek következménye, a *Vairagya*, az ebből következő állandóság az "ellentétpárok játéka között". A *Viveka* célja az, amiről Salamon király imája beszél: "Adj tehát szolgálóknak megértő szívet". Amikor elkezdjük megérteni magunkat és másokat, dicséret és hibáztatás nélkül, talán elkezdjük meghallani azt az édes hangot, amire vágyunk. Gondolkodással, törekvéssel, meditációval, elszántsággal lassan kezd kibontakozni az isteni világ és annak tulajdonságai. De nincsenek metaforák, amelyekkel ezt az isteni éleslátást le lehetne írni. Ez meghaladja az emberi képzeletet, mert az emberi elme soha nem ismert még semmi ehhez hasonlót, sem annak dicsőséges szépségét, bizonyosságát és igazságát.

"Nem én vagyok ez a test, amely az árnyékvilághoz tartozik; nem én vagyok a vágyak, amelyek hatással vannak rá; nem én vagyok a gondolatok, amelyek kitöltik elmémet; nem én vagyok maga az elme. Én az Isteni Láng vagyok a szívemben, örök, halhatatlan, láthatatlan. Ragyogóbb, mint a Nap, tisztább, mint a hó, finomabb, mint az éter; ez az Én, a szívemben lévő szellem."

II. FEJEZET

VAIRAGYA – EGYENSÚLY AZ ELLENTÉTPÁROK KÖZÖTT

SANKARACHARYA: Közömbösség a tettek gyümölcsei iránt most és a jövőben.

BUDDHISTA: Felkészülés a cselekvésre.

KIU-TI KÖNYVE: Nyugodt közömbösség mindazzal szemben, ami az objektív és mulandó világot alkotja, a láthatatlan világokkal való viszonyában, de annak méltányos megbecsülése.

KERESZTÉNY: "Boldogok a lelki szegények, mert övék a mennyek országa."

K.H.MESTER: "Az első követelmény még egy egyszerű fakír esetében is az, hogy képezze magát arra, hogy ugyanolyan közömbös maradjon az erkölcsi fájdalommal, mint a fizikai szenvedéssel szemben." (M.L. 224) A Mester ezt a tulajdonságot "vágytalanságnak" is nevezi.

KRISZTUS KÖVETÉSE: "Boldogok az egyszerű szívűek, mert sok békességben lesz részük. Mivel azt a célt tűzték ki maguk elé, hogy teljesen kiüzzék magukból az összes földi vágyat, képesek lesznek arra, hogy szívük egész valójával Istennek adózzanak."

A *Vairagya-t* néha isteni közömbösségnek nevezik. Ez azt a képességet jelenti, hogy minden körülmények között nyugodtan és stabilan tudunk állni, mert a lélek azonosul a bennünk lévő Halhatatlannal, akit az élet viszontagságai teljesen hidegen hagynak, ahogyan az *Uttara Gila* mondja. Kedvenc hasonlatom a szikla, a belső Örökkévalóság Sziklája. Ez szilárd és mozdulatlan marad, miközben a múlt körülmények hullámai végig söpörnek rajta. Néha elmerül, de megtisztulva és lemosva újra előbukkan.

Az Ösvényről azt mondják, hogy "keskeny, mint a borotva éle". A keresztény szimbolikában azt mondják, hogy "szoros a kapu, és keskeny az út, amely az életre vezet". Miért? Mert az okkultista lelkének olyan tökéletesen kell egyensúlyozni az "ellentétpárok" között, mint egy hajszálvékony vonalon.

A világegyetemben minden visszatér önmagába. Ezért a legteljesebb szimbólum a kör. Még egy bolygó, még a világegyetem is alá van vetve ennek az örök ciklikus törvénynek. A lélek zárandokútján tehát két nagy "ív" van, ahogy Platón nevezi őket; vagyis, a Kelet nyelvén, az Eltávolodás nagy Ösvénye, a *Pravritti Marga*, és a Visszatérés Ösvénye, a *Nivritti Marga*. Az Eltávolodás Ösvényén az Istenség fejletlen, ősi, "ártatlan" szikrája eszik a jó és a rossz tudásának fájáról; vagy ismét a Kelet szavaival élve, az ellentétpárok játéka alá kerül. Ezzel a módszerrel a lélek szunnyadó képességei lassan felébrednek és előbukkannak, és az egyén öntudatra ébred és Én-vezérelt lesz. Még mindig az ellentétpárok játéka alatt vagyunk, még mindig megvan számunkra a választás hatalma. Miért? Hogy megtanuljuk, hogyan válasszuk a jót és utasítsuk el a rosszat.

A *Nivritti Marga*, vagyis a Visszatérés Ösvényén, különösen a spirituális tudatosság felébredése - a Krisztus-természetnek az emberben való megszületése - után, az embert nem befolyásolják ezek az ellentétpárok. Az egyensúlynak ezen a keskeny ösvényén közeledik a második fához, a tudatos halhatatlanság fájához, az Élet fájához. Kerubok és egy lángoló kard őrzik az utat; a Kerubok az ember saját Magasabb Énjét, a bennünk lévő Istent jelentik. A *Világosság az Ösvényen* őt a "belső harcosnak" nevezi, és azt állítja, hogy "ő te magad vagy, mégis végtelenül bölcsőbb és erősebb, mint te magad ... Ha egyszer bevonult bensődbe, és harcosoddá lett, sohasem hagy el többé egészen, s a nagy békesség napján eggyé válik veled". (30-31. oldal)

Ezért nevezem a *Vairagya-t* az ellentétpárok közötti egyensúlynak. Ezt csak úgy lehet elérni, ha a lélek tekintetét a belső Halhatatlanra szegezzük, arra az állapotra, amelyben nincs sem jutalom, sem büntetés. "Tanuld meg most, hogy nincsen orvosság a vágy ellen, nincsen orvosság a jutalom szeretete ellen, nincsen orvosság a sóvárgás nyomorúsága ellen, ha csak nem irányul a tekintet és hallás arra, ami láthatatlan és hangtalan," (*Világosság az Ösvényen*), vagyis arra, ami túl van az érzékszervi és mentális felfogáson. A *Bhagavad Gita* ezt mondja: "Az érzékek tárgyai iránti vonzódás és irtózás csupán az érzékekben lakik. E kettő hatalmába ne kerüljön senki; az Ösvényen akadályok ezek." (III. 34)

Ami az ellentétpárok uralma alá hajt minket, az eredmények iránti személyes vágy vagy az azoktól való személyes félelem. Ezért a *Gita* ezt mondja a tanítványnak: "Terád csak a cselekvés tartozik

sohasem annak gyümölcse." (II. 47) A chela azt teszi, ami helyes, teljesen függetlenül attól, hogy milyen következményekkel jár ez saját maga számára.

Eleinte a cselekedeteink gyümölcseről való lemondás szürke, ösztönzés nélküli világot teremt. De hamarosan béke virrad, és létrejön egy magasabb ösztönzés. Mi ez a magasabb ösztönzés? És mire kell vágnunk? A vágy az élet mozgatórugója; magasabb aspektusa az akarat. Hadd idézzem, amit H.P.B. ír a Luciferben, 1887 októberében: "Az akarat az ember kizárólagos tulajdona ezen, a mi tudati síkunkon" [az állatokat a tömeges vágy mozgatja, ami az ösztön, C.C.]. Ez választja el őt a vadállattól, akiben csak az ösztönös vágy tevékenykedik.

"A vágy, a legszélesebb értelemben véve, az egyetlen teremtő erő az Univerzumban. Ebben az értelemben megkülönböztethetetlen az Akarattól; de mi emberek soha nem ismerjük meg a vágyat ebben a formában, amíg csak emberek maradunk. Ezért az Akaratot és a Vágyat itt ellentétesnek tekintjük."

"Az Akarat tehát az Isteni ivadék, az emberben lévő Isten; a Vágy az állati élet mozgatórugója."

"A legtöbb ember a vágyban és a vágy által él, összetévesztve azt az akarattal. De aki célt akar érni, annak el kell választania az akaratot a vágytól, és az akaratait kell uralkodóvá tennie; mert a vágy instabil és állandóan változó, míg az akarat stabil és állandó."

"Mind az akarat, mind a vágy abszolút *teremtő*, az embert magát és a környezetét formálja. De az akarat intelligensen teremt - a vágy vakon és öntudatlanul. Az ember tehát vágyai képére teremt magát, hacsak nem teremt magát az Isteni képére, akarata által a fény gyermekének."

"Feladata kettős: felébreszteni az akaratot, megerősíteni a használat és a győzelem által, és abszolút uralkodóvá tenni a testében; valamint ezzel párhuzamosan megtisztítani a vágyat."

"A tudás és az akarat az eszközök ennek a megtisztulásnak a megvalósításához." (H. P. Blavatsky *Összegyűjtött írásai* VIII. 109)

Elmondja, hogyan lehet ezt megtenni. "Amikor a vágy a tisztán absztraktra irányul - amikor már elvesztette az 'én' minden nyomát vagy árnyalatát - akkor vált tisztává."

"Az első lépés e tisztaság felé az, hogy kiöljük az anyag dolgai iránti vágyat, mivel ezeket csak az elkülönült személyiség élvezheti."

"A második az, hogy felhagyunk azzal, hogy még olyan elvont dolgokra is vágyjunk, mint a hatalom, a tudás, a szerelem, a boldogság vagy a hírnév; mert ez is végső soron nem más, mint önzés."

"Maga az élet tanítja ezeket a leckéket; mert a vágy minden ilyen tárgya a megvalósítás pillanatában 'holt tengeri gyümölcs'-nek bizonyul. (Valami, ami szépnek vagy ígéretesnek tűnik, de valójában csak illúzió és csalódás.) Ennyit tanulunk a tapasztalatból. Az intuitív érzékelés megragadja azt a *pozitív* igazságot, hogy a kielégülés csak a végtelenben érhető el; az akarat ezt a meggyőződést a tudat tényleges tényévé teszi, míg végül minden vágy az Örökkévalóra összpontosul." (H. P. Blavatsky *Összegyűjtött írásai* VIII. 129)

Még egy idézetet kell idevennem H.P.B.-től: "A boldogságot nem a földön lehet megszerezni. Itt csak a sötét előszoba van, és csak akkor látjuk meg a fényt, ha kinyitjuk az ajtót az igazi élet helyiségébe, az élet fogadótermébe. Hogy a Mennyországba, a Nirvánába, a Swargába, az mindegy: a név nem számít. Ami azonban az Isteni Elvet illeti, az Egy, és csak egyetlen Fény van, bármennyire is másként értelmezik azt a különböző földi sötétségek. Várjunk türelmesen a valódi, a legjobb születésünk napjára."

Mi is a helyes vágy? A *Világosság az Ösvényen* válaszol, amikor azt mondja, hogy "vágyakozzál hevesen", és "mindenekelőtt birtokra". A továbbiakban azt mondja, hogy ez a birtok csak a tiszta léleké lehet, s éppen ezért egyformán birtoka lesz valamennyi tiszta léleknek. És a chelának azt mondja, hogy "szomjúhozzon" az ilyen magasztos és szellemi javakra, hogy gazdagságot gyűjtsön az élet azon egyesített szellemének, amely egyedüli igazi Énje.

Az eljövendő béke olyan béke, amely meghaladja az emberi megértést. "Minden vágy megköt" - mondja K.H. Mester - "bármilyen magas is legyen a célja". És ahogy a *Gíta* mondja: "A lemondást béke követi". Ez a béke az Ego alászállását jelenti, és ahogy az Úr Sri Krishna mondta, az ilyen ember "kedves nekem".

"Amikor e szív minden béklyója itt a földön széttörik, akkor ez a halandó halhatatlanságot ölt magára." (*Katha Upanishad*) Van egy szép szakasz Dante Paradiso című művében. Dante Beatrice vezetésével az Első Mennysországból talált egy fiatal apácát, akit egy kolostorból elvittek és férjhez ment, így megszegte fogadalmát a szerelemért. Emiatt soha nem juthatott be a magasabb mennyországba, és Dante megkérdezte tőle, hogy ez a tudat nem rontja-e a boldogságát? Mosolyogva válaszolt: "Látom, nem érted a szerelem természetét, amely lehetlenné teszi, hogy olyasmit kívánjunk, amit a Szeretet nem adott, mert az *Ő akaratában van a mi békénk.*"

Dr. Besant egyszer azt mondta egy teozófiai esemény megnyitóján, hogy "hosszú élete során arra a következtetésre jutott, hogy ezen a világon semmi sem mehet igazán rosszul, mert minden ponton azt tesszük, amit meg lehet tenni, és még az is, ami látszólag rossz, valami másnak a korrekciója. Így hosszú távon az ember megtanul egyfajta isteni elégedettséget, amely nem akadályozza meg az erőfeszítést, de megakadályozza a szorongást. És így, abban a hitben, hogy a világ folyamatosan új lehetőségek és erők felé halad, az ember az erejét teljes egészében felhasználhatja anélkül, hogy azt felesleges aggodalmakra elpazarolta volna."

Az aggodalom és a szorongás nem tartozik az okkult élethez. Elszívják az életenergiákat, amelyeket teljes mértékben a pillanatnyi feladatra kellene koncentrálnunk. Ezt idézte egyszer M. Mester Mr. Judge-nak: "Ne sajnálj semmit; soha ne bánkódj, hanem vágj szét minden kétséget a tudás kardjával". Maga Mr. Judge egyszer azt tanácsolta egyik tanítványának, hogy minden körülményre úgy tekintsen, mint amit ő maga kívánt volna.

Így a tanítvány nyugodt marad az élet minden viszontagsága közepette, sikerben vagy kudarcban, boldogságban vagy bánatban, mert lelkének tekintete az Imádottra szegeződik, aki lehet akár a Mester eszményképe, akár a Legfelsőbb a Természetben és önmagunkban.

Még egy szép idézet H.P.B.-től: "A harmónia az Élet törvénye, a diszharmónia az árnyéka, innen ered a szenvedés, a tanítónk, a tudatunk ébresztője."

"Öröm és bánat, fájdalom és gyönyör által jut el a lélek önmaga megismeréséhez; ekkor kezdődik a feladat, hogy megismerje az élet törvényeit, hogy a diszharmóniák feloldódjanak, és a harmónia helyreálljon."

"A bölcsesség szemei olyanok, mint az óceán mélységei, nincs bennük sem öröm, sem bánat, ezért az okkultista lelkének erősebbnek kell lennie az örömnél, és nagyobbak a bánatnál."

III. FEJEZET SHATSAMPATTI – AZ ELME HAT ÉKSZERE

1. Sama: Mentális kontroll

Ezek azok a mentális képességek, amik az előző kettő által megszerzett hozzáállásból következnek, és amelyeknek elérése a *Sadhana-t*, a próbaösvény harmadik szakaszát alkotja. K.H. Mester ezeket a magatartás hat pontjának nevezi. A buddhisták a magatartásra való odafigyelésnek hívják őket.

Az első, amelyből a többi öt mind ered, a *Sama* vagy *Shama*, a gondolat irányítása. Sankaracharya ezt úgy írja le, mint az elme zavartalan összpontosítását az észlelés tárgyára, vagyis azt, hogy nem engedjük az elmének, hogy másfajta gondolatokkal foglalkozzon, mint:

1. Annak meghallgatása, amit a bölcsek mondanak a Szellemről.
2. Elmélkedni ezeken.
3. Meditálni ezeken.

"A *Sama* a *manas*-nak nevezett belső érzék elnyomása."

Ez Clairvaux-i Szent Bernát szavaira emlékeztet: "Egy nap, amikor kézimunkával voltam elfoglalva, és a szellemi ember gyakorlatain kezdtem el gondolkodni, gondolataimban négy lépcsőfokot láttam, amelyeken át kell haladni: olvasás, elmélkedés, ima és szemlélődés. Ez a klostrom létrája, ami a földről az égbe vezet".

Patandzsali azt mondja, hogy az igazi jógának három előfeltétele van:

1. Teljes lélekkel és buzgón végzett önképzés.
2. Mély gondolkodás és tanulmányozás.
3. Abszolút odaadás a Legfelsőbbnek, Őt téve minden cselekedet mozgatórugójává.

Egy régi indiai bölcs azt mondja, hogy alapvetően négyféle elme létezik, amelyek közül csak kettő alkalmas a jógára. Van a "pillangó" elme, amely gondolatról gondolatra száll, és képtelen figyelmét hosszú időre rögzíteni valamire. Aztán ott van a "zavaros" elme, amelyet a hullámzó érzelmek mozgatnak, sőt irányítanak. Ez a kettő alkalmatlan a jógára. A fennmaradó kettő számára lehetséges a jóga; az elme, amelyet egy eszme birtokol, de még jobb az elme, amely birtokolja az eszmét.

A világ fejlődésének abban a szakaszában vagyunk, amikor az emberek többségét az érzelmei, egyeseket pedig egy eszme irányítanak – ők a fanatikusok. Aki azonban valóban alkalmas a jógára, az az, aki minden eszme fölött áll, tehát a birtokában van azoknak.

Patandzsali nagyon megvilágító erejű az elmekontroll témájában. Három tényezőt vesz figyelembe - az agyat, az elmét, amely az agyat használja, és a Halhatatlan Ént, aki "az elme köntösén keresztül leselkedik". Az agysejtek olyanok a zenész számára, mint a zongora billentyűi. A zongorában nincs zene, az az előadó lelkében van, de neki szüksége van a billentyűkre, hogy kifejezze zenei énjét. Kifejezi őt, de ugyanakkor korlátozza is. És ha a hangszer elromlott vagy érzéketlen, egyetlen zenész sem tudja megfelelően kifejezni a képességeit. Egy szellemileg fogyatékos ember esetében például a lélek rendkívüli módon korlátozott az adott életben.

Patandzsali minden gondolkodási folyamatot "*vritti*"-ként ír le, amit "rezgéseknek" vagy "hullámhosszoknak" lehet fordítani, és azt mondja, hogy a jóga, vagy a Felsőbb Lélekkel való egyesülés és hullámhosszok irányításával, és végül teljes megszüntetésével érhető el. Ekkor az elme, mint egy mozdulatlan, tükröződő tó, képes visszatükrözni a Fölöttünk lévő Halhatatlant, és az ember ekkor a valódi természetében áll, és megismeri önmagát olyannak, amilyen valójában.

Hogyan történik ez, hiszen mindenki tudja, milyen szeszélyesek a vándorló gondolatok? Amikor az ember az első alkalommal próbálja irányítani őket, olyan helyzetben van, mint az az ember, aki áll és nézi a forgalmat, amint elhalad mellette. Amíg a forgalommal együtt haladt, nem volt tudatában a tempónak. De amint megáll, az elrobog mellette. Patandzsali válasza erre a kérdésre ugyanaz, mint

amit az Úr Sri Krishna adott Ardzsunának a *Gítá*-ban: A herceg azt mondja, hogy a gondolatok olyan gyorsak, mint a szél és úgy véli, hogy emiatt olyan nehéz irányítani őket. Az Úr pedig azt válaszolja, hogy ez mégis *lehetséges*, "állandó gyakorlással és szenvedélytelenséggel". A legtöbb elmeállapotot érzelmi kötődések idézik elő, ezért van ereje a *Viveka* és a *Vairagya* gyakorlásának. Az érzékek jelentéseket küldenek a tudatnak, amely aztán ezekből képeket és fogalmakat hoz létre. Ezeknek a képeknek a "látása" jelenti a vizualizáció erejét, és ennek az erőnek a magas foka a pszichikus kibontakozás közeledtét jelzi.

Mi, a tudat, valójában a test börtönének foglyai vagyunk - Platón úgy nevezte, hogy a test "sírjában" vagyunk eltemetve -, és a környező világegyetemről csak annyit tudunk, amennyit a fizikai és pszichikai érzékszerveink ablakain keresztül felfogunk. Összehasonlíthatjuk az ezekből kialakult mentális fogalmakat a börtönünk teteje felett lévő égbolttal. Az idő előrehaladtával - mondja H.P.B. - ezek a fogalmak egyre bővülnek, míg végül kiszabadulunk börtönünkéből, és közvetlenül látjuk az egész égboltot.

A *Csend Hangja* azt mondja nekünk, hogy aki meg akarja hallani az Univerzum "Hangját", annak meg kell tanulnia a *Dharana*, az intenzív koncentráció és meditáció természetét, nem szabad megtévesztettnek lennie a mentális képekkel, mert "az elme a Valóság nagy gyilkosa". A Szentek azt mondják nekünk, hogy "Istent" nem az elmével kell felfogni. Ő azon túl van.

A képzelet, ahogyan azt már korábban megvizsgáltuk, az elme nagyon erős tulajdonsága. Egyetlen pillanatban sem vagyunk se nagyobbak, se kisebbek, mint gondolataink összessége, ahogyan azt Shakespeare és Epictetus is mondta.

Az elme fény, a belső "látás" szerve, amint az a közkeletű mondásból is kitűnik: "Ó, látom, mire gondolsz". Egy lámpához hasonlíthatjuk, amely az embert a sötét úton vezeti. Vannak, akiknek sokkal nagyobb és fényesebb lámpása van, mint másoknak, de a legkisebb lámpás is elég ahhoz, hogy megmutassa a következő lépést. Amikor az elménk fényét magunk mögé vetjük, az általunk bejárt útra, az emlékeknek nevezett képeket látjuk, ami Buddha Nemes Nyolcrésű Ösvényének egyik lépésfoka a "Helyes Emlékezet". Nem a sértések és kudarcok emlékét, hanem azt, ami méltó arra, hogy a szívben megörökítsük.

A túl sok visszatekintés azonban káros a fejlődésünkre. Nem szabad mindig hátranéznünk, különben megbotlunk. "Öld ki magadból a múlt tapasztalatainak minden emlékét. Ne nézz vissza, különben veszve vagy." (*Csend Hangja* 75.)

Amikor az elménk fényét magunk elé vetjük, az idő folyamán előrefelé, mit látunk? Újabb, az elme által teremtett képeket, de ezek még nem valósultak meg. Ezek ideálok, vágyak, kívánságok. Egy ideál, ha az a Halhatatlan Én, a "belső Krisztus" valódi kivetülése, ellenállhatatlan erővel vonz bennünket. "És én", mondta a spiritualitás nagy tanítója, "ha felemelkedem a földről, minden embert magamhoz vonzok". (*János* 12:32) Ez a szemlélődés.

De tegyük fel, hogy hagyjuk elménk fényét békésen, csendben megpihenni valamilyen közvetlen gondolaton vagy problémán. Ez az összpontosítás. És ha folytatjuk a gondolati utazást anélkül, hogy más, idegen gondolatok jönnének be, ez a meditáció. Manapság nagyon sok könyvet írnak erről a témáról, némelyik hasznosabb, mint a többi. A meditációnak és a kontemplációnak nincsenek teljesen tökéletes leírásai. Az egyik legjobb Szent Teréz "Belső várkastély" című műve. Ez nagyon egyéni dolog, mert az ember lelke maga az "Út", és minden lélek egyedi természetű. Csak úgy lehet megtanulni, ha csináljuk. Ahogy Arisztotelész mondta: "Hárfázni csak úgy lehet megtanulni, ha *hárfázunk*". Az egyedül töltött pillanatokban, vagy akár egy zsúfolt buszon is, a lélek keresheti a megvilágosodást, finoman, békésen, céltudatosan, indokolatlan megerőltetés, kényszer vagy szorongó erőfeszítés nélkül. A meditáció a befelé vezető út kezdete. Mindannyian benépesítjük a teret a saját gondolat-áramlatainkkal... Bár saját magunk teremtettük, mégis körülvesznek és befolyásolnak bennünket - minden időben. A pszichológusok ezt a belső világot a tudatalattinak nevezik. Gondolatban belépünk, megszokjuk és benne járunk. A Valóság világa azonban még mélyebben, a gondolkodáson és annak minden képzetén túl, a "Bölcsesség Csarnokában" rejlik.

A formák mégis hasznosak a maguk módján, és maga a Mester mondta el nekünk, hogyan használjuk őket. Goethe azt mondja valahol, hogy a vallásban csak két eszme létezik, az, amely Istent a legszebb formában ábrázolja, és az, amely az Örökkévalóságot formátlannak gondolja; formátlannak, de csak az itteni érzékek számára. Az Úr Sri Krishna azt mondta Arjunának, hogy a legtöbb ember számára a formába való képződés a könnyebb és jobb út.

Szánjunk rá egy rövid időt, lehetőleg reggel, mert ez egy olyan ritmust indít el, amely kihát az egész napra, amikor az elme és a szív csendben és egyedül kereshet és elmélkedhet, és megtanulhat reagálni a láthatatlan erőkre. A nap folyamán néhány pillanatban hagyjuk, hogy a szívünk az ég felé repüljön. Tekintsünk minden életre tiszteletteljes és szeretetteljes együttérzéssel, mert az élet Isten, és az események az Ő cselekvő akarata. Causade atya azt mondja, hogy "az egyes pillanatok kötelességei azok az árnyékok, amelyek elfedik az Isteni Cselekvést".

A *Csend Hangja* azt mondja, hogy a lélek olyan, mint egy kalitkába zárt madár, néma és ének nélküli. Egyenként kell áttörni a kalitka minden egyes rácsát - a kicsinyes személyes vágyakat és előítéleteket, amelyek fogva tartják a lelket -, és Isten Madarát szabadon kell engedni, és meg kell tanítani, hogy újra repüljön. Amikor, mint a pacsirta, elég magasra jut, szárnyai megmerevednek, felemeli a légáramlat, és megszületik a mennyei csend. Abban a békességben, amely minden megértést meghalad, Isten leszáll az emberhez, az isteni Kegyelem által, mert a lélek nem uralhatja, vagy nem ragadhatja meg, csak előkészítheti a kelyhet, amely az Élet Borát fogja befogadni.

2. Dama: A cselekvés ellenőrzése

SANKARACHARYA: Az érzékelés öt szervének és a cselekvés öt szervének visszatartása minden olyan dologtól, ami nem a Legfelsőbb eszköze.

BUDDHISTA: Tisztaság tettekben és szavakban.

BHAGAVAD GITA: "Bármivel is foglalkozzál, bármivel is táplálkozzál, bármit is áldozzál, bármit ajándékozzál, bármit tégy is lemondásból ... tedd mindezt Nekem ajánlva." (IX. 27-8)

K.H.MESTER: Ne legyenek új világi kötelességeitek, tegyetek mindent "az Ő kedvéért".

FRANCES R. HAVERGAL: "Vedd életem, és engedd Neked szentelnem, Uram."

Annie Besant szerint ez a hozzáállás a királyi út az okkultizmusban, ha létezik ilyen út.

Világos, hogy az ellenőrzött elme ellenőrzött cselekvésben nyilvánul meg. Ez az igazság rejlik a közismert közmondás mögött, miszerint számoljunk tízig, mielőtt megszólalunk. A szavak fizikai síkbeli cselekvések, és a fizikai síkon hoznak eredményt, míg a mögöttük lévő indíték a belső síkokon működik. Az irányított elme nagyrészt azt jelenti, hogy az elme nem azonosul a fizikai testtel, és következetesen, de nem helytelenül, használja a fizikai cselekvés szerveit. Az indiai szentírások nagyon részletesen foglalkoznak az érzékelés és észlelés szerveinek, az *Indriyák*-nak a megértésével és irányításával. De a nyugati elme számára ez kissé távoli ahhoz, hogy könnyen felfogja; exoterikusan az érzékelés, észlelés és cselekvés szerveit; ezoterikusan az ezeknek megfelelő belső érzékeket. Nem szabad elfelejteni, hogy a fizikai test szoros kapcsolatban áll a lélek erőivel és állapotával, és hatással van rájuk, és a maga részéről befolyásolja a belső körülményeket. Ez egy élő, érzékeny dolog, bár nem igazán mi magunk vagyunk; és miközben élő kapcsolatban áll a lélekkel, tükrözi és befolyásolja, amennyire csak lehetséges, annak erőit és állapotait.

A fizikai test egy nagyon csodálatos dolog. A Biblia és Shakespeare is dicséri a csodáját. Bonyolult szervei és ideghálózatai megfelelő kapcsolatban állnak a világegyetem erőivel és energiáival. Ezért nevezték a régiek az embert mikrokozmosznak, amely kicsiben tükrözi a makrokozmoszt, a világegyetem erőit és energiáit. Mindez egy nagy és titkos tudományhoz tartozik, de a mi kis céljainkhoz elég, ha a magatartás irányítását nyugodt és önzetlen gondolkodás előzi meg.

Minden cselekedetet, legyen az bármilyen jellegű, tökéletesen kell végrehajtani. Az okkultizmusban nincs helye a lusta, hanyag és eredménytelen cselekvésnek. Egy Mester azt mondta, hogy a bibliai mondásban sok okkultizmus rejlik: "Ami tennivalót csak talál a kezed, azt mind tedd meg, amíg képes vagy rá." (*Préd 9:10*) Ez a koncentráció egy formája. H.P.B. azt mondja, hogy a koncentráció művészetének első lépése az, hogy az ember teljes figyelmét arra irányítja, amit éppen csinál; és nem

különösebben számít, hogy mi az a cselekvés. "Ha egy szolga napi dolga, hogy a szobát sikálja; Még ez is nemessé válik, ha Neked ajánlja" - énekelte meg régen George Herbert.

Az első kötelesség az okkultizmusban, ahogyan H.P.B. is elmondta nekünk, hogy minden kötelességgel a kötelességünket tesszük meg. Ha kötelezettségeket vállalunk, azokat tökéletesen kell teljesítenünk. Senki sem juthat el a Mester lábaihoz, aki kibújik vagy kitér a kötelezettségei elől. Egy Adeptus egyszer azt mondta, hogy aki egyetlen felelősséget is félredob, az nem lehet tanítvány; de nem szabad újabb világi felelősségeket vállalnia. Amikor az óra megérett, a Karma gyakran megszakítja az események láncolatát. H.P.B. figyelmeztette Mrs. Besant-ot, hogy ne kösse meg újra azokat a kötelekeket, amelyeket a Karma elszakított. Ezt a cselekvő Isteni Életre kell bízunk. "Az Ő idejében", ahogy Browning megénekli, és ugyanezt a gondolatot visszhangozza Shakespeare is: "A fő dolog, hogy elszántak legyünk." - mondja a Lear királyban.

“A Te Utadat, Uram, ne az enyémet,
Bármilyen sötét is legyen;
Vezess engem a Te kezéd által,
Válaszd ki nekem az utat.”

Az élet célja és iránya az Örök Élet kezében van. A mi feladatunk, hogy minden egyes lépést megtegyünk, tisztán, teljes szívvel, bátran. A törekvő életében a hétköznapi események isteni színezetet kapnak. Embertársai isteni töredékek, akik mellette küzdenek a sötétben; akiket lehetőleg meg kell értenie, és akik felé mindig készen kell állnia segítő kezet nyújtani. Az élet eseményei, még az apró események is, jelentéssel terhessé válnak, mivel tudja, hogy ez az Élet Hangja, amely a lelkéhez szól. A tanítvány életében - mondta H.P.B. - nincsenek jelentéktelen események, és néha a legjelentéktelenebbek a legjelentősebbek. Ezért azt ajánlja, hogy gondolkodjunk el az élet eseményein, és próbáljuk meg kivonni belőlük a jelentést, tanulmányozzuk őket, és próbáljuk meglátni, milyen üzenetet hordoznak lelkünk növekedése számára. Mert az élet Isten, Isten pedig a Szeretet, és Ő csakis a mi jövőbeli beteljesedésünkért és boldogságunkért dolgozik. Így fokozatosan megtanuljuk olvasni az Élet nagy könyvét. Ez sokkal fontosabb, mint bármely nyomtatott könyv elolvasása, bár azok segíthetnek a nagyobbik könyv elolvasásában.

Problémával állunk szemben? Hogyan fejlődnénk, ha soha nem kellene problémákkal megküzdőnk? Jobban örülnénk valami másnak? Talán, de az Élet tudja a legjobban. Amikor lehetőség nyílik a szolgálatra. Megragadjuk? Valami túlságosan fránya ember tükröt tartott a megdöbbsent tekintetünk elé. Nehezteltünk rá, megtagadtuk, megbosszultuk? Vagy nagyon is örültünk, hogy így egy olyan látószögbe kerültünk, amely soha nem jutott eszünkbe? Most visszatekintve az életemre, látom, hogy sok durva, sőt barátságtalan dolognak, amit nekem mondtak, teljes mértékben az igazság volt az alapja. De vajon kedvesek vagyunk-e? Vagy az indulatunk, a féltékenységünk vagy a lustaságunk kerekedik felül a nagylelkű impulzusokon? Ahogy K.H. Mester egyszer írta egy próbaidőn lévő chelának: "Az élet legnagyobb vigasza és legfőbb kötelessége, gyermekem, hogy ne okozunk fájdalmat, és kerüljük el, hogy szenvedést okozunk embernek vagy állatnak". A saját egocentrizmusunktól való megszabadulás nagy segítség. Lisieux-i Kis Szent Teréz egyszer azt írta, hogy ha valaki teljesen a létra alján áll, és nem jut feljebb, az nagy nyugalmas jelent, mert senki más nem irigyel minket, és nem akar a helyünkre lépni.

Így az Aranylépcső első lépcsőfoka a "tisza élet", az egészséges, önzetlen, teljes élet. De maradjunk egy pillanatra az önzetlenség gondolatánál. A mások akarata előtti gyenge, ingadozó meghajlás *nem* önzetlen. K.H. Mester jól fogalmazza meg: "Szilárdan, mint a szikla, ha jóról és rosszról van szó, mindig engedj másoknak olyan dolgokban, amelyek *nem számítanak*". Hányszor láttuk már az életben a diszharmóniát, a megszakadt barátságokat, a tönkrement otthonokat, mindezt olyan dolgok miatt, amelyek valójában nem számítanak! A "zsörtölődés" a jelentéktelent az örökkévaló oltárára emeli. Az ilyen embereket vakon hajtja a saját uralomvágyuk és önzésük.

A Mester azt is mondja: "Fel kell adnod minden birtoklási érzést... állj készen megválni mindentől és mindenkitől". Mrs. Besant egyszer azt mondta, hogy amikor úgy találta, hogy túlságosan ragaszkodik valamihez, elajándékozta azt. Epictetus-nak megvolt a módszere, hogyan kezelje a veszteség

fájdalmát. Arra kérte a szenvedőket, hogy gondoljanak arra, hogy "visszaadták". Még akkor is, amikor egy barátja a szeretett lánya elvesztése miatt gyászolt, azt mondta: "Ó, barátom, mondd magadban: "Visszaadtam őt a szeretett isteneknek".

Azt az embert, akiben nincs önzés, nem lehet igazán megbántani. Évekkel ezelőtt ismertem egy nagyon kedves és szentéletű embert. Azt mondta nekem: "Engem soha nem bántanak meg. Ha valaki olyasmit mond vagy tesz, ami megbántana, azt mondom magamban: 'Fabrizio, te nem létezel. Hogyan lehetne tehát megbántani téged?' "

Derűs, nagy és szép gondolatok; bizonyára gyönyörű tetteket eredményeznek, amelyek nyugodtak, irányítottak, nem kapkodóak. A Mester megkért egy fiatal chelát, hogy gondolja végig, hogyan cselekedne, ha tudná, hogy a Mester jön megnézni? Eppen ilyen gyönyörű módon kellene végeznünk minden munkánkat.

Ezt a képességet szanszkritul *Dama*-nak hívják, és a *da* azt jelenti, hogy adni. Kinek adjuk hát minden tettünket és eredményünket? Embertársainknak, a Szeretett nevében. "Végezzetek jó cselekedeteket az ő nevében és az emberiség szeretetéért" - írta K.H. Mester C.W.L.-nek.

3. Uparati: Hagyni, hogy az emberek olyanok legyenek, amilyenek

SANKARACHARYA: Olyan állapot, amely nem függ a külső világtól.

BUDDHISTA: Felhagyni minden vakbuzgósággal és babonával.

ANNIE BESANT: Az Egységben gyökerezve fogadjatok el mindenkit olyannak, amilyen, anélkül, hogy helyeselnétek vagy elítélnétek – így megtanulva, nem ítélni.

Ezt a tulajdonságot gyakran "Tolerancia"-ként fordítják, de itt egyfajta bizonytalanság rejlik, mert az állítólagos tolerancia nem lehet más, mint megvető közöny. Nagy hasznunkra válik, ha sokat foglalkozunk ezzel a tulajdonsággal. Magamnak úgy írom le, hogy "hagyom az embereket olyannak lenni, amilyenek". Ez az egyik legnehezebb elméleti beállítottság azok számára, akik mindenáron bele akarnak avatkozni, meg akarnak reformálni, meg akarnak változtatni másokat, és teljesen biztosak abban, hogy ők tudják, mi a legjobb nekik, és nagyon felháborodnak, ha javaslataikat nem fogadják el és nem követik.

Ez ismét az emberben rejlő egoista természet érvényesülése. Minden hibás kapcsolat másokkal és az étellel, ebből ered. Ezért mondtam olyan gyakran, hogy az emberben lévő én-lényeg, az "én" és az "enyém" az egyetlen igazi akadály a saját isteniségünk felé vezető úton. Mert a mi saját isteniségünk, a mi "tisztá lelkünk", egyformán egy minden más tiszta lélekkel, és a világ isteni szépsége és gyönyörűsége minden tiszta lélek egyesülésére vár, hogy annak különleges tulajdonává váljon. H.P.B. azt mondja, hogy a törekvő végül eljut egy olyan lelkiállapothoz, amely sem nem szeretet (vagyis amit Patandzsali "mértéktelen vonzalomnak" nevez), sem nem gyűlölet (mértéktelen taszítás) és nem is közömbösség; és hogy minden "erény" a bölcsesség (a magasabb rendű isteni tudatosság) eredménye, mert mindegyik az egyén másokkal való intuitív azonosulásából ered, még akkor is, ha a személyiség nem ismeri őket. Ez megint egy másik jól ismert mondásra emlékeztet, hogy képesnek kell lenni beleélni magad a másik helyébe, és úgy látni, ahogy ő lát, ami egy olyan spirituális erő, amely minden Adeptus sajátja.

Ha bizonyos mértékig úgy látunk, ahogyan a másik lát, akkor nem követjük el azt a hibát, hogy megpróbáljuk ráerőltetni a saját elképzeléseinket, vagy nem ítélniük el őt, mint "teljesen rosszat", amikor nem illeszkedik a miénkhez. Mert nemcsak a világegyetem szépsége egy a mi valódi énünkkel, hanem a világ minden bűne és szégyene is a miénk. Ahogy a *Világosság az Ösvényen* mondja, „a szennyfoltos ruha, melynek érintésétől ma visszariadsz, tegnap talán a tiéd volt, holnap a tiéd lehet”. A Tökéletes Emberek, sőt tanítványaik egyik nagy feladata, hogy "egy kicsit megemeljék a világ nehéz karmáját". Nem úgy, hogy szidják, megvetik, elutasítják, hanem úgy, hogy a saját vállukra veszik, ahogy az Úr Krisztus tette. A tanítvány életében semmi sem idegen, semmi sem visszataszító, semmi sem kívülálló, ahogyan azt Szent Péter látomása megmutatta. Az Adeptus szívében egyedül az isteni megértés és együttérzés ragyog. És - mondja K.H. Mester - amíg valaki el nem éri ezt az

isteni megértést, "jobb az irgalom oldalán tévedni". Hányszor fordult már elő, hogy egy ember, aki elvesztette a hitét önmagában, visszanyerte azt, mert barátja megőrizte a hitet és a bizalmat, és bízott benne, hogy ő is meg fogja tenni?

Mindenkiben megláthatjuk a legjobbat vagy a legrosszabbat; ez nagyrészt az elme szokásán múlik. Sok embernek az a szokása, hogy a legrosszabbat látja, és nem csak látja, hanem élvezi is. A világ legrosszabb emberében is van valami jó és szép. Emlékszem egy különösen brutális gyilkosság esetére. Az elítéltnak volt egy kislánya, aki imádkozta őt, és akit ő is imádkozott. Az egyik legkedvesebb ember, akit valaha ismertem, szexuálisan perverz volt. Bármilyen gonosznak is tűnik egy ember a felszínen, mindig ott van benne az isten, bármennyire mélyen is van eltemetve, és a legjobb módja annak, hogy segítsünk az ilyen emberen, ha megtaláljuk a módját annak, hogy elérjük és felébresszük benne ezt az istent. Egy barátom egy fiatal elítélt gyilkos életének utolsó éjszakáját vele töltötte a börtönben. Nem hallgatott sem a káplánra, sem a kormányzóra, hanem nyugodtan ment a halálba egy verssel az ajkán és a szívében, amelyet ő adott neki a *Gítá*-ból.

“Testvéred azzal segíthetsz, ami közös bennetek, és ez pedig az Isteni Élet. Tanuld meg, hogyan ébresztheted fel benne ezt, tanuld meg, hogyan szólítsd meg benne ezt. Így megóvhatod testvéredet a rossztól”(A *Mester lábainál*). Nem közhelyekkel, nem tanácsokkal, nem szókimondó utasításokkal, hanem a szív együttérzéstől lángoló magatartásával, ami nem érzélgősség, nem a szeretet gyenge és káros paródiája.

Hagyjuk az embereket olyannak lenni, amilyenek. Nagyon ritkán a mi dolgunk, hogy beavatkozzunk. Ha késztetést érzünk a beavatkozásra, a szenvedélyes vágyat, hogy elmondjuk a saját véleményünket, a mohóságot, hogy megreformáljunk másokat, emlékezzünk arra, amit Starr Daily –az írói álneve egy életfogytiglanra ítéltnek, aki a börtönben találta meg igazi önmagát – írt: “Van egy önző érzélem, ami fáj. Gyakran szeretetnek nevezik. Ez csak a csodatevő árnyéka ... Ahogy a tudomány, a művészet és a találmányok sem akarnak senkit megreformálni, úgy a szeretet sem. Azzal, hogy nem akar megreformálni másokat, átformálja őket. Azzal, hogy másokat szabaddá tesz, a szeretet megköti őket. Egy barát szerető is. Nem prédikál, nem keres hibát, nem ítélkezik. Felszabadít; és amit felszabadít, azt meg is köti. Nem birtokolhatod azt, amit nem adsz oda. Nem lehetsz szabad attól, amit megtartasz. A megtartás a megtartott dologhoz való tartozást, *kötődést* jelent. Amit felszabadítasz, az hozzád tartozik. Nem tartozol hozzá, mert a szeretethez tartozol. Minden, ami a szeretet alatt van, körülvesz és összeszorít. Nyomasztanak, bántanak és fájdalmat okoznak. A szeretet a Valóság, a Felszabadító, a csodatevő. Azzal, hogy másokat boldoggá teszel, ízelítőt adsz nekik a földi mennyországból.”(*Megváltás*, írta Starr Daily)

Néha az apai és anyai szeretet magával ragadó. Olvassa el a világ egyik legnagyobb történetét, Warwick Deeping-től a *Sorrell és Fia* című könyvet. Csodálatos beszámoló egy nagylelkű, teljesen önzetlen, bölcs apai szeretetről, amely így elnyerte a bölcs jutalmát, a viszonzott, tökéletesen bizalmas szeretetet.

Milyen más lenne a világ, ha mindig a bölcsesség és az együttérzés uralkodna. Legyetek először bölcsök, különben az együttérzés az érzélgősség bűnévé fajulhat. A bölcsesség másik oldala a szeretet, és az önzetlen szeretet egyúttal a bölcsesség inspirálója és generálója is.

A buddhista szentírások ezt a tulajdonságot a bigottságtól és a babonától való elszakadásnak nevezik. Mindkettőn túl kell lépni, mielőtt a Második Beavatás lehetővé válna. A Chambers' Dictionary meghatározása szerint a bigott "vakon és makacsul elkötelezett egy bizonyos hitvallás vagy párt iránt". Ezt a merev előítélet okozza, és egy olyan személynek, aki egyé akar válni minden étellel, *nem* lehetnek előítéletei. Gyakran az előítéletet az idősebbek sulykolták az emberbe, amikor még gyerek volt. Az erős és független lélek gyakran elveti ezeket, ahogy felnő. Egy képzett tisztánlátó számára ezek a fanatizmusok a mentális aurában megkeményedett foltokként - egyfajta "szemölcsként" - jelennek meg, amelyek akadályozzák az isteni energia felülről jövő áramlását.

Így születnek a babonák. Sok régi és kikristályosodott vallási dogma és formula mára babonává vált. Emlékszem egy mulatságos történetre, amelyet Mrs. Besant mesélt nekünk hosszú évekkel ezelőtt. Egy tanult bölcsnek volt egy macskája, amelyet nagyon szeretett. De a cica mindig odajött hozzá, és hozzádörgölözött, amikor leült meditálni. Ezért elkezdte az ágya lábához kötni ilyenkor. A

tanítványai észrevették ezt, de nagy tiszteletük nem engedte meg nekik, hogy megkérdezzék, miért. Halála után a tanítványai, amikor meditálni kezdtek, először egy macskát kerestek, amelyet az ágyuk lábához kötöttek!

Ez az "emberi természet" hajlama, ami végül a vallási hitvallás bomlásához és eltűnéséhez vezet. Amikor a Bhikkusai megkérdezték Buddhát, hogy meddig tart a vallása, Ő azt válaszolta: "Ha minden kedvezően alakul, talán ezer évig". Benjamin Kidd-nek van egy találó mondása erről a témáról. Azt mondja, hogy a vallási rendszerek és a civilizációk együtt keletkeznek, és együtt buknak, mert a vallás adja a szellemi formát, amelybe a születő civilizáció beleömlik.

De egyetlen okkultista sem kötődik egyetlen valláshoz sem, bár lehet, hogy egyet vagy kettőt személyesen jobban kedvel. Nem köti őt semmilyen vallási meggyőződés vagy szertartás sem. Ha az illető mégis ilyen típusú, akkor a szertartásokat tudományos módszerként használja a "légkör" biztosítására és a Déva vagy az Angyalok Királysága láthatatlan segítségének előhívására, de soha nem tartja azokat szükségesnek a spirituális tudat felébresztéséhez és fejlesztéséhez.

Őt semmilyen módon nem köti egy nagy politikai párt új, szinte vallásos formája sem. Kivétel nélkül a világhoz és minden élethez ragaszkodik, és ezért teljesen mentes minden bigottságtól és babonától. A Mester a dogmákat, hitvallásokat és szertartásokat úgy írja le, mint a vezérfonalakat, amelyek között a gyermek megtanul írni, de ahogy felnő, elveti ezeket. Nem szabad örökké a vezérfonalak között maradnia.

4. Titiksha: Hagyni, hogy az események olyanok legyenek, amilyenek

SANKARACHARYA: Minden fájdalom és bánat elviselése a megtorlásra, elutasításra vagy síránkozásra való gondolat nélkül.

BUDDHISTA: Türelem.

K.H.MESTER: Vidám hajlandóság megválni mindentől vagy bármitől, amit a Karma elvehet tőlünk.

H.P.B.: Legfőbb közömbösség azzal szemben, amit örömmel vagy fájdalommal neveznek.

ANNIE BESANT: Csendes erő, amely elvisel minden megrázkódtatást, minden késedelmet.

CSENDHANGJA: "Légy türelmes, jelölt, mint aki nem fél a kudarctól, s nem udvarol a sikernek." (137)

SZIÉNAI SZENT KATALIN: "Türelem – gondolta – ez volt az összes közül a legnagyobb lecke. „Isten próbakövének” nevezte”.

Én ezt úgy nevezem, "hagyni, hogy az események úgy legyenek, ahogy vannak", vagyis kitartás minden körülmények között. Könnyen belátható, hogy ez a hozzáállás nagyrészt a *Viveka* és *Vairagya* fejlődésének eredménye. Helyénvaló itt megkérdezni, hogy mik az események? És mi a Karma törvénye, amely ezeket létrehozza?

Az események a Természet Törvényeinek, vallási terminológiával élve Isten akaratának eredményei. Ezek megváltoztathatatlanok és soha nem változnak. Évmilliókkal ezelőtt ugyanúgy működtek, mint most. Évmilliókkal később is ugyanígy fognak tenni. A Biblia szavaival élve: "akiben nincs változás, még árnyéka sem a változásnak." (*Jakab* 1: 17) "Mert ezer év előtted annyi, mint a tegnapi nap". (*Zsolt.* 90: 4) "Ugyanaz tegnap, ma és mindörökké." (*Zsid.* 13:8) Ebben rejlik örök bizonyosságunk. "Isten" nem változtatja meg a véleményét. Ha megértjük és betartjuk ezeket a törvényeket, beteljesedést és békességet aratunk. Ha tudatlanságból vagy gyengeségből nem engedelmességek, betegséget és halált aratunk.

Manapság mindenki ismeri az egészség néhány törvényét. Ha engedelmességek nekik, energiát, fájdalomtól való mentességet, életörömet nyerünk; ha nem engedelmességek nekik, nyomorúságot és végül halált. Az eredmény talán sok év múlva következik be, de biztosan eljön. "Légy biztos benne, hogy a bűnöd megtalál téged". (4Móz 32: 23)

Ha egy lépéssel tovább akarunk menni, vegyük észre, hogy az érzelmi és mentális lényünkben is a megváltoztathatatlan törvények uralkodnak. A létezés bármelyik síkjára küldött energia meghozza a megfelelő eredményt, azon a síkon és a többin is. A tudomány a törvények törvényének játékát "akciónak és reakciónak, egyenlőnek és ellentétesnek" nevezte el. A tudományos tanítások népszerűsítése révén az emberiség többé-kevésbé törvénytudatosává válik. A pszichológia és a spiritualitás világában is törvénytudatosakká válunk. A nagy Tanítók, Lao-ce-től és Buddhától kezdve, nagyon hasonló szavakkal írták le a spirituális megfelelőjét annak, amit Krisztus mondott: "Amit akartok, hogy veletek tegyenek az emberek, ti is azt tegyétek velük! Ez a törvény és a próféták." (*Mt.* 7:12); "Ne ítéletek, hogy fölöttetek se ítéeljenek! Amilyen ítélettel ti ítéeltek, olyannal fognak majd fölöttetek is ítéelkezni. Amilyen mértékkel mérték, olyannal fognak majd nektek is visszamérni." (*Mt.* 7:1-2) Ezt nevezik arany szabálynak, és a világ összes szentírása megtestesíti.

A cselekvés és a visszahatás törvénye irányítja a test, a szív és az elme hármasságát. Ha egyszer megszületik egy gondolat, ha egyszer létrejön egy érzés, ha egyszer kimondunk egy szót vagy megteszünk egy tettet, akkor egy olyan erő távozott az univerzumba, amelyet soha nem lehet visszahívni. És mivel személyes szempontból jött létre, egy nap, valahol, de elkerülhetetlenül visszatér a kibocsátójához. Lehet, hogy holnap, vagy tíz év múlva, vagy néhány élet múlva, a kibocsátott erő természetétől és erejétől függően; a visszatérés azonban elkerülhetetlen. "Dobd kenyeredet [az örökké folyó élet] víz tükrére, és sok nap múltán is megtalálsz." (*Préd.* 11:1)

Mivel oly sok életen át személyes nézőpontból cselekedtünk, mindannyian rengeteg visszahatást generáltunk. A *Lipikák*, a Karma Urai, a keresztény terminológiában a Feljegyző Angyalok, szinte matematikai nyilvántartást vezetnek ezekről a generált erőkről. Ezt a feljegyzést mi magunk írjuk, az idő minden pillanatában. Könnyű belátni, ez hogyan történik. Tudjuk, hogy nem létezhet mozgás vagy erőkiadás megfelelő eredmény nélkül, és hogy az erő ritmikus körökben halad. Amikor

beszélünk, a hangunk ritmikus köröket alkot a levegőben. A fülünk, amely ezek befogadására van beállítva, pedig "hallja". De pontosan ugyanez történik, amikor gondolkodunk vagy érzünk. Ilyenkor a ritmikus körök finomabb és a fizikai érzékszervek számára láthatatlan anyagformában távoznak, de ugyanolyan valóságosak és még erőteljesebbek, mint a fizikaiak.

Minden fizikai rezgés megfelelő ritmust hoz létre a környező pszichikai világban. Képzelden el egy tettet, egy szót vagy egy gondolatot, amely síkról síkba visszhangzik, amíg el nem éri az anyagnak azt a végső szubsztrátumát, amelyet *Akashának* hívnak, és ott élő feljegyzés marad. Ily módon saját kezünkkel írjuk meg saját jövőbeli sorsunkat. A Karma Urai nem úgy tekintenek ránk, mint egyénekre. Ők a keletkezett erőket látják, amelyek kiegyenlítése és harmonizálása az ő munkájuk.

Szent Pál a cselekvésnek és a visszahatásnak ezt a törvényét "a bűn és a halál törvényének" nevezi. De mi is a "bűn"? Az okkultista már régen felismerte, hogy nincs bűn, ahogyan mi szoktuk érteni ezt a szót, csak "a növekedés hiánya". Az egyetlen "eredendő bűn", amelytől mindannyian szenvedünk, az "igaz tudás nélküliség", a tudatlanság, amely a növekedés hiányából ered. Megvan-e a gyermeknek az apja tudása és tapasztalata? Maga a bűn szó az eredeti héberben nem jelent semmi kivetnivalót, hanem a valódi jelentése olyan, mintha egy íjász célba lőtt volna, de ügyesség hiányában elvétette volna a célt. A tudatlanság és a tapasztalat hiánya miatt tehát az emberek vétkeznek, és keserű fájdalommal fizetnek ezért a hibáért. De ez a fájdalom nem megsemmisítő, hanem gyógyító jellegű. A mennyei sebész így gyógyítja az eredeti vakságot. "Saját gonoszságod javít meg, és hazugságaid rónak meg téged." (Jer. 2: 19) A természet nagy törvényei iránti engedetlenség eredménye a fájdalom, de H.P.B. a fájdalmat "Tanítónak, a tudat ébresztőjének" nevezi. Gondolkodjatok el ezen egy pillanatra. Milyen világ lenne bűn és fájdalom nélkül? Akkor mindannyian egyfajta robotok lennénk, de sohasem a Magasságos önállóan mozgó és önmagukat irányító gyermekei. Mrs. Besant egyszer azt mondta nekem: "Ha visszatekintek a hosszú életemre, most már készségesen átadnám minden örömet, de egyetlen bánatomat sem, mert belőlük tanultam a legtöbbet." Az ősi kelták úgy beszéltek a sokat szenvedő emberről, mint aki "a lelkét csinálja". A költő Keats sokat szenvedett, és ezt írta egy barátjának szóló levelében: "Nem látod, hogy a fájdalom és a bajok világa mennyire szükséges ahhoz, hogy az intelligenciát iskolázzuk és lélekké tegyük?".

A "bűn és halál" törvénye csak a személyiséget uralja. Amikor az ember eléri a Visszatérés Ösvényét, és a személyiséget elkezd meghaladni, és a szerzés helyett az adás törvényét követi, a mindent átfogó ragyogással fénylő felébredt Szellem által, akkor egy másik törvény veszi át a helyét. "Hiszen a lélek törvénye, ami a Krisztus Jézusban való élet folyamánya, megszabadított téged a bűn és a halál törvényétől". (Róm 8,2) Ezentúl a lélek egy minden étellel, és a személyes visszahatások semmit sem jelentenek számára. Így a karma törvényének játéka fölött állva, most már képes megérteni annak működését. "A karma tulajdonképpen törvényeinek működését mindaddig nem lehet tanulmányozni, amíg a tanítvány nem érte el azt a pontot, amelyen nem érintik többé. A beavatottnak jogában áll, hogy megkérdezze a természet titkát, hogy ismerje azokat a szabályokat, amelyek az emberi életet irányítják. Ezt a jogot azzal szerzi meg, hogy kiemelkedett a természet korlátozásai közül, hogy kiszabadította magát az emberi életet irányító szabályok alól. Az isteni elemnek elismert részévé lett, s a mulandó többé már nem érinti. Ekkor ismeri meg azokat a törvényeket, amelyek a mulandó állapotokat szabályozzák." (*Világosság az Ösvényen – Karma*).

Háromféle személyes visszahatás létezik. Ott vannak a mindennapi élet apró, „készpénzes” visszahatásai. A „fogfájás” nem a múltból származik; az ebben az életben generált okok eredménye. A múltból származó karmikus események azok a váratlan fordulatok, amelyek a legtöbb ember életében előfordulnak. Ezeket egy jól felállított horoszkóp jelezheti. Ezek a Karma Urai által a reinkarnálódó Ego számára kiválasztott visszahatások, amelyekkel az elkövetkezendő életében foglalkoznia kell, és ezek közé tartozik a faj, az életben elfoglalt rang, a származás, valamint a váratlan lehetőségek vagy katasztrófák. A Koránt idézve: "Minden ember sorsa születésekor a nyakába van akasztva".

Aztán ott van a harmadik fajta, a *Sanchita*, vagyis a "felhalmozott" karma. Ez a régmúltból származó súlyos visszahatásokból áll, amelyeket a Feljegyző Angyalok addig tartanak vissza, amíg az Ego elég erős nem lesz ahhoz, hogy tanuljon belőlük. "Hűséges az Isten, erőtkön felül nem hagy megkísérteni, hanem a kísértéssel együtt a szabadulás lehetőségét is megadja, hogy kibírjátok". (I Kor

10: 13) Ez a felhalmozott Karma magában foglalja a múltunkban tudatlanul elkövetett sok antiszociális cselekedetből származó súlyos visszahatásokat, amikor még sokkal kevésbé voltunk spirituálisan fejlettek. Ha ez egyszerre ereszkedne le a fejletlen lélekre, összetörné őt. Ezért kegyesen elhalasztják, amíg a lélek elég erős nem lesz ahhoz, hogy ne összezúzza, hanem megtisztuljon általa. Ez az a pont, ahol Istenünk olyan, mint az "ötvös tüze".

De amikor az ember az Ösvény és az Adeptusság felé fordítja a figyelmét, a múlt teljes erejét fel kell számolnia ahhoz, hogy felszabaduljon. Igazi elhatározása olyan, mint egy felhívás, amelyet a Karma Urainak küldött, és ők úgy válaszolnak, hogy még többet adnak neki abból a múltból, amit helyre kell hoznia. Ez az okkultizmus egyik titokzatos törvénye, és az oka annak, hogy a jók és tiszták oly gyakran látszólag érdemtelenül szenvednek katasztrófát. Ez az oka annak is, hogy miért van szükség ilyen rendkívüli bátorságra ezen az úton. H.P.B. azt mondja: "Amit az igazi okkultista keres, az nem a tudás, sem a növekedés, sem a boldogság, sem a hatalom; hanem miután tudatára ébredt, hogy a harmónia, amelynek ő maga is része, a külső síkon megtört, keresi az eszközöket, hogy ezt a diszharmóniát egy magasabb harmóniává oldja fel."

A *Titkos Tanítás* szerint: "Az ember az, aki megtervezi és megteremti az okokat, a Karmikus Törvény pedig hozzáigazítja a visszahatásokat, amely kiigazítás nem cselekvés, hanem az egyetemes harmónia, amely arra törekszik, hogy minden visszanyerje eredeti helyzetét, mint egy ág, amelyet erősen meghajlítottak, és ennek megfelelően fog visszapattanni." (T.T. II. 319)

Akkor mik is az élet eseményei, ahogy végbemennek? Mind a nagy Törvény eredményei, amely a világegyetem akarata, és amely valamilyen távoli isteni esemény felé halad. Ezt felismerve a tanítvány mindent megtesz, hogy együtt működjön vele azáltal, hogy derűs és nyugodt marad minden viszontagságban. Nem sír a kedvezőtlen sors miatt. Arra törekszik, hogy "megértse", és minden körülményt a mások javára és a kiváló tulajdonságok kifejlesztésére használjon fel önmagában. Egy régi francia apát, Causade atya azt mondta, hogy Isten mindig is szólt az emberekhez, a mindennapi élet eseményei által, a nemzetekhez pedig a kozmikus történések által. H.P.B. egy magánlevelében azt írta, hogy "minden teozófus életében, ... aki *halálosan komolyan* gondolja, az okok és visszahatások megszakítás nélküli egymásutánja van".

"Egyikötöknek sem jutott még eszébe - folytatja, "hogy figyelje, tanulmányozza és így profitáljon a benne foglalt leckékből. Az élet hálója mindannyitok köré szövődik, bár megfoghatatlan, de mégis mindig jól látható háló (azok számára, akik látni akarják a működését) abban a mindig nyitott könyvben, a titeket körülvevő misztikus szent fényben, amelyet *megismerhettek*, igen, még azok is, akik nem rendelkeznek tisztánlátó képességekkel."

"Miért nem követtétek soha (még a gondolkodási képességetek és a fizikai, nem is beszélve a szellemi értelem segítségével sem) azokat a mindennapi feljegyzéseket mindannyitok életében - azokat az apró eseményeket, amelyekből ez az élet áll? ... Tudom, hogy a Mester (anélkül, hogy beleavatkozott volna a karmába) előidézett és más esetekben késleltetett bizonyos eseményeket és eshetőséget mindannyitok életében, akik komolyak és igazak vagytok. Ha figyelmet fordítottatok volna ezekre az alkalmakra és apró eseményekre, egyedül ezek működése tárhatta volna fel előttetek az irányító kezét."

"Az okkultizmus tanulójának mindennapi életében az első szabály, hogy soha ne vegye le a figyelmét a legapróbb körülményekről, amelyek a saját és más diáktársai életében történhetnek... akár kapcsolódnak, akár nem kapcsolódnak a spirituális törekvéseihez. ... Ezt legalább hetente egyszer meg kellene tennetek... Mert ha egyszer összevetitek és összegezitek ezeket az eseményeket - a legjelentéktelenebbek gyakran a legvilágosabbak -, akkor érezhetően feltárul előttetek a követendő út. ... Összpontosítsátok a figyelmet az élet legegyszerűbb eseményeit szabályozó törvényszerűségekre. ... Ez elvonja a figyelmet az olyan dolgoktól, amelyek a mentális képzésben csak zavaróak lennének; élesíti és fejleszti az intuíciót, és fokozatosan érzékennyé tesz a Guru spirituális befolyásának legapróbb változásaira is."

"Ha egy komoly tanuló csatlakozik a T.T.-hoz, már nincsenek értelmetlen vagy jelentéktelen körülmények az életében, mert mindegyik egy-egy láncszem, amelyet szándékosan helyeztek el az események láncolatában, és amelyek elvezetik őt az Aranykapuhoz. Minden lépés - minden ember,

akivel találkozok - minden kimondott szó, egy olyan szó, amelyet szándékosan helyeztek el a napi szövegben azzal a céllal, hogy bizonyos jelentőséget adjon annak a fejezetnek, amelyhez tartozik, és ezáltal ilyen vagy más karmikus jelentést adjon az élet kötetének.”

Ezek csodálatos szavak, és emlékeztetnek engem azokra a hasonló szavakra, amelyeket Mrs. Besant-tól hallottam. Valaki megkérdezte tőle, honnan tudhatják, hogy a Mester mit kíván tőlük? Így válaszolt: “Figyeljétek a körülményeiteket, mert ha teljes egészében a Mester szolgálatába álltatok, akkor bizonyos jogot adtatok neki - nem arra, hogy megváltoztassa a karmátokat, mert azt soha nem teheti meg, hanem arra, hogy bizonyos eseményeket átrendezzen benne.”

Az élet, különösen az elkötelezett élet, olyan csodálatos, olyan fontos, olyan dicsőséges, bármilyen is legyenek a körülményei, mert Isten és a Mester hangja vezet bennünket. K.H. Mester Mr. Judge-nak írt nagyszerű levelében is éppen ezt mondja: “Hagyd, hogy a hit (ami nem tanult tudás) úgy vigyen végig az életeden, ahogy a madár repül a levegőben – kétségek nélkül.”

Uparati és *Titiksha*, mi másról van szó, mint arról, hogy boldogan és vidáman hagyjuk az embereket olyannak lenni, amilyenek, és hagyjuk, hogy az események is olyanok legyenek, amilyenek!

5. *Samadhana: Nyíltszívűség*

SANKARACHARYA: Az elme folyamatos rögzítése a tiszta Szellemre.

BUDDHISTA: Figyelmesség.

KERESZTÉNYSÉG: “A test világa a szem. Ha szemed ép, egész tested világos.”(Mt. 6: 22)

K.H.MESTER: Egy-pontúság.

H.P.B.: “A tanítványnak minden vágyát a spirituális tudás megszerzésére kell összpontosítania, hogy természete egész tendenciája ebbe az irányba mutasson.”

Ez az egy célra irányultság valójában a "szív tisztaságát" jelenti, amely lehetővé teszi az ember számára, hogy "meglássa Istent". És hogyan íránk le ezt az egy célt? Ez bizonyosan nem egy személyes cél; ez egy olyan cél, amely a benne lévő Örökkévalóhoz tartozik, az ember természetének egész erejét egy irányba, az Örökkévalóság és az Istenség megvalósítása felé irányítja. Az összes erőnek ez az összevonása nagyszerű karmikus eredményeket hoz. A teljesen odaadó ember életében az események gyorsan és egyértelműen, fokozott erővel történnek. Ez a tény még a rendíthetetlen céllal és akarattal rendelkező, hétköznapi, ambiciózus ember életében is megfigyelhető. Amikor a mennyek felé irányul, nem annyira a birtoklás, a szerzés, a célbaérés akarata vezet, mint inkább a lélek megnyitása a halványan érezhető gyönyörűség és igazság felé. Az önmegvalósítás valójában a Valóság valósággá válását jelenti. Ez a Valóság az Egy Élet, az Egy Tudatosság az Élet Szívében. Természetének teljes erejével a törekvő szíve és elméje erre irányul, és ez lesz a megszokott hozzáállása, akár ébren van, akár alszik.

Az élet szokásos eseményei más jelentőséget kapnak - csökken a fontosságuk. Nagyon sok ember ideges lesz nagyon apró dolgok miatt. A leendő okkultista nagyon filozofikusan viszonyul a mindennapi élet apró gondjaihoz és veszteségeihez. Nem követi el azt a hibát sem, hogy azt gondolja, ezek közül bármelyik is akadályozhatja a fejlődését. K.H. Mester ezt írja: “Sem a gazdagság, sem a szegénység, sem a magas, sem az alacsony születés nincs rá semmilyen hatással, mert mindez a karmájának eredménye ... A *belső* ember, a spiritualitás, a fizikai agy megvilágosítása a spirituális vagy isteni intelligencia fényével az, ami a próbatétel.” (M.L. 120)

Ne feledjük tehát - különösen a tanítványság kezdeti napjaiban -, hogy a környezet és az események nem számítanak, mert az "út" az elme hozzáállásán múlik, nem pedig a külső körülményeken. A törekvő ugyanolyan életet él, mint bárki más, ugyanazokkal a kötelességekkel és körülményekkel, de a hozzáállása ezekhez más. Mivel életét teljes egészében a Mesternek és az Életnek, azaz Istennek szenteli, minden kötelességét tökéletesen és személyesen teljesíti. A karma jogának ezt az aspektusát az Úr Sri Krishna gyönyörűen írja le: “Bármivel is foglalkozzál, bármivel is táplálkozzál, bármit is áldozzál, bármit ajándékozzál, bármit tégy is lemondásból, ...tedd mindezt Nekem ajánlva.” (*Bhagavad Gita* IX. 27-8)

Felismeri, hogy ő csak egy apró fogaskerék a Kozmikus Élet szerkezetében, és a lehető legjobban végzi el a rá váró munkát. Az Isteni Élet minden pompás dologban benne van, még a "csaló

szerencsejátékban" is. Így munkája, bármilyen alacsony, bármilyen egyhangú is, az ő Uráé, és része az egyetemes tevékenységnek. Abban pedig nincs se nagy, se kicsi, se magas, se alacsony.

Ez a hozzáállás nyugalmat hoz. Minden az Isteni Élet; minden az Övé. "Tökéletes békeességben tartod meg azt, akinek elméje rajtad marad." (Ézsaiás 26:3) Nincs ebben semmi kizárólagosság, minden benne van. Olyan ez, mint az Úr Buddha klasszikus meditációja - először a szeretetről, az együttérzésről és a szimpátiáról, majd az ebből fakadó magatartásról, a derűs, teljes közömbösségről az ember saját sorsa és körülményei iránt. Az egy-pontúság, ahogy a Mester nevezi, olyan állandóságot jelent, amely sem az egyik, sem a másik ellentétpár felé nem ingadozik. Akiben megvan ez a tulajdonság, annak minden megadatik; akiben viszont nincs meg, attól még azt is elveszik, amije van.

A teljes szívvel való hozzáállást és annak eredményeit a flamand misztikus, Jan Ruysbroek nagyon szépen megfogalmazza *A Spirituális Házasság ékessége* című művében. "Minden jó cselekedet - mondja ő -, bármilyen kicsi is, ha a szándék egyszerűségével Isten felé irányul, növeli bennünk az isteni hasonlatosságot, és elmélyíti bennünk az örök élet áramlását."

"A szándék egyszerűsége a Szellem egységébe gyűjti össze a lélek minden szétszórt erejét, és magát a szellemet is összekapcsolja Istennel. Ugyanez az egyszerűség az, ami mindent Istenre utal, és ami erényeinket a Neki való felajánlásá teszi."

"Életünk minden cselekedetében ragaszkodnunk kell ehhez az egyszerűséghez, mindenekelőtt ezt kell ápolnunk és gyakorolnunk. Ez az, ami az embert Isten jelenlétebe vezet, ami világosságot és bátorságot ad, megszabadítva őt ma és az Ítélet Napján is, minden hiábavaló és méltatlan félelemtől. Ez az ép szem, amelyről az Úr úgy beszél, mint amely világosságot ad az egész testnek, az egész tevékeny életnek, és megszabadítja azt a gonosztól... ez az egyszerűség, amely végül Istennek adja egész élettevékenységünket, óráról órára hűségesebb hasonlatosságra formálva bennünket."

6. *Shraddha: Hit*

SANKARACHARYA: Intenzíven erős hit a tanításokban és a Guruban.

BUDDHISTA: Hit.

K.H. MESTER: Bizalom, bizonyosság a Mesterben és önmagunkban.

A Mr. Judge-nak írt híres levelében K.H. Mester csodálatos módon határozza meg a "hit" fogalmát. Azt írja: "Ne vágyj olyan eredményekre, amelyek a hatalom formái, csak arra vágyj, hogy erőfeszítéseidben közelebb juss az élet középpontjához (ami ugyanaz a világegyetemben és önmagadban), és ne törődj azzal, hogy erős vagy gyenge, tanult vagy tanulatlan vagy ... Szívd magadba a mindannyiunkban lüktető hatalmas élet leheletét, és hagyd, hogy a hit (ami nem tanult tudás) úgy vigyen végig az életeden, ahogy a madár repül a levegőben – kétségek nélkül."

Mire alapozza a Mester a hitet? Nem a vak hiszékenységre, amelyről a Dr. Besant-nak írt utolsó levelében azt mondja, hogy "képmutatást szül". Ez nem valamilyen hit dogmatikus megerősítése. Ismertem olyan embereket, akik azt mondták nekem, hogy Isten a hit ajándékát adta nekik, ami alatt azt értették, hogy képesek elhinni a legvadabb lehetetlent. Egyetlen egy dolog van, amihez feltétlenül hűnek kell lennünk, és ez a saját Istenségünk Hangja, a "tanulatlan tudás", amely mélyebb énünk sugalmazása. És ahhoz, hogy "meghalljuk" ezt a hangot, sok réteg előítéleten, dogmatikus hiedelmen és hagyományos elképzelésen kell átjutnunk. Oly sok félelmetes kegyetlenséget és borzalmat idézett elő a dogmatikus hitvallás pusztító ráérőltetése másokra, oly sok kegyetlen és hamis félelmet szítottak olyan vezetők és tanítók, akik ugyanolyan tudatlanok és vakok voltak, mint azok, akiket vezetni próbáltak.

A megváltó nem rajtunk kívül van. "Örök törvény," mondja H.P.B. "hogyan az embert nem válthatja meg egy rajta kívül álló hatalom." "Senki sem válthat meg minket végül, csak a bennünk ébredő Szellem, akit Szent Pál "Krisztus bennetek, a megdicsőülés reménye"-nek nevez." "Az emberben minden mulandó, csak Alaya tiszta, fényes lényege nem," mondja a *Csend Hangja* (250), és az "Egy Mesternek" nevezi, és azt mondja, hogy "az EGY Mesterből áradó világosság, a Szellem nem halványuló arany fénye ragyogó sugarait kezdettől fogva a tanítványra árasztja. Sugarai áttörnek az anyag

sűrű, sötét felhőit.” (80) Próbáljuk meg megsejteni, amit szívünk legmélye *igazán* tud. És bár erről vitatkozni ostobaság és nagyon haszontalan, csendben tudhatjuk, hogy mire alapozzuk a bizalmunkat.

Nem bízánk-e magában az Életben, amely Radhakrishnan professzor szerint "maga az Isten". Az Élet örökkévaló, és legmélyebb énünk mindig is része, és ez az Élet folyamatosan áramlik a jövőbeli boldogságunk felé. A felszínen ez az élet oly gyakran tragédiának tűnik, de a szívében egy örök dal. A *Világosság az Ösvényen* nagyon csodálatosan azt mondja a beavatottnak, hogy hallgassa az Élet Dalát, mindenekelőtt a saját szívében, mert ha egyszer ott meghallotta, képes lesz felismerni másokban is. Tanulmányozásához pedig megköveteli az élénk értelmet és a világos szellemi meglátást, amelyet a Mester említ.

A Beavatott ezzel a tiszta értelemmel tanulmányozza az emberek szívét, és a körülötte lévő, állandóan változó és mozgó életet, mert az az emberek szívéből alakul ki. Megtérül, ha sokat töprengünk ezen a kijelentésen. Az okkultistát néha "szuper-pszichológus"-nak nevezem, mert az ő nagy tanulmányozásának tárgya az emberek szíve, az egyetemes indítékok, a vágyak és mélyen gyökerező vonzódások, amelyek a még fejletlen és éretlen emberek lelkét mozgatják, és amelyek oly gyakran vezetik őket szenvedésbe és fájdalomba. Elsődleges célja, hogy megértse az emberiséget és mások lelkét, nem pedig az, hogy szokatlan tudást vagy spirituális nagyságot szerezzen magának.

Milyen türelemmel kell kivárnunk e legfelsőbb megértés felvirradását, milyen önzetlen kitartással kell törekednünk annak kifejllesztésére. Az elhamarkodott ítéletek nem tartoznak hozzá, valójában aligha tartozik hozzá bármilyen ítélet. A franciáknak van egy mondásuk, miszerint mindent megérteni annyi, mint mindent megbocsátani. Hosszú távon így tanulja meg a beavatott minden élet nagy könyvét teljesen elolvasni.

Hitünk tehát bízhat az életben, bátran megfoghatja az Élet kezét, és ez azt is jelenti, hogy megfogjuk az Élet Mestereinek kezét. Mrs. Besant ezt egy ismeretlen országba vezető kalandnak nevezte. Hadd zárjam ezt a kis részt az ő szavaival, amelyeket egy indiai ifjúsági gyűlésen mondott: "Soha ne felejtsd el, hogy az életet csak akkor lehet nemesen ihletetten és helyesen élni, ha bátran és gálánsan úgy fogod fel, mint egy nagyszerű kalandot, amelyben egy ismeretlen országba indulsz, hogy szembenézz sok veszéllyel, sok örömmel találkozz, sok bajtársra találj, sok csatát nyerj és veszíts."

Talán a vereség még nagyobb lecke, mint a győzelem. Emlékszem, egyszer olvastam egy drogfüggő vallomását, aki visszatért a helyes útra. Azt mondta a riporternek, aki könyvet írt róla, hogy a bánat minden embert elér, de csak kevesen fedezik fel, hogy ez Isten ajándéka. Bízátok magatokat az Életre és az Élet Mestereire. Akkor Isten kezébe kerülsz, és nem az emberek kezébe.

IV. FEJEZET

MUMUKSHATVA – EGYESÜLÉS MINDEN ÉLETTEL

SANKARACHARYA: Az igazi én megismerésére való törekvés.

BUDDHISTA: Természetes sorrend (a többi fejlődéséből következően).

KERESZTÉNYSÉG: "Boldogok a tisztaszívűek, mert ők meglátják az Istent."

K.H. MESTER: Szeretet. "Minden tulajdonság közül a szeretet a legfontosabb, mert ha elég erős az emberben, akkor rákényszeríti, hogy az összes többit is megszerezze, és az összes többi enélkül soha nem lenne elég. Gyakran úgy fordítják le, mint a születés és halál körforgásából való felszabadulás és az Istennel való egyesülés iránti intenzív vágyat. ... Ez valóban az az akarat, hogy az iránta érzett mélységes szeretet miatt eggyé válj Istennel, és Vele együtt úgy cselekedj, ahogyan Ő cselekszik."

K.H. MESTER ANNIE BESANT-HOZ: "Az odaadás és a szolgálat egyedül annak a Legfelsőbb Szellemnek szóljon, amelynek mindenki része."

SZENT PÁL: "Élek, de már nem én, hanem Krisztus él én bennem."(Gal. 2: 20)

"Ismerd meg önmagad", mondta a delphoi jós, "és megismered Istent és a világegyetemet". Már az ember fizikai teste is a jelképek tárháza, amely miniatűr szimbólumokban ábrázolja a világegyetem erőit. De az Én, amely feltárja a Végtelent, nem a külső, szimbolikus én, hanem az Istenségnek az a tiszta lényege, amely mélyen bennünk rejlik.

Nevezhetjük ezt teológiai értelemben az Istennel való egyesülés vágyának, vagy tágabb, természetes értelemben az egész Élettel, és ezért a minden emberrel és minden élőlényel való egyesülés vágyának. Ez a felismerés az a "szeretet", amelyről Krishnamurti beszél. Ez természetünk legmélyén van, az utolsó, az "eredeti" dolog bennünk. Fel kell tárnunk és meg kell értenünk a gondolatok és vágyak újabb és újabb rétegeit, és azok minden képét ahhoz, hogy elérjük. Nem tudjuk létrehozni. Az *van*. Nem hiszem, hogy a szeretet pusztán érzelmi vonzalom. Krishnaji mondta egyszer: "A szeretetről nem lehet *gondolkodni*, az egy létállapot", és azt mondja, hogy akkor jön létre, amikor minden én és gondolat megszűnik. Egy Rom Landau-nak adott interjújában azt mondta: "Nincsenek olyan emberek, akiket nem szeretek. Nem látjátok, hogy nem én vagyok az, aki a szeretetemet egy-egy ember felé irányítom, itt erősítem, ott gyengítem? A szeretet egyszerűen olyan, mint a bőröm színe, a hangom tónusa, mindegy, hogy mit teszek ... De ez nem közömbösség, ez csupán a szeretet érzése, amely állandóan velem van, és amelyet egyszerűen nem tudok nem átadni mindenkinek, akivel kapcsolatba kerülök".

Platón jut eszembe, aki azt mondta: "Az emberek a szerelmet Erósznak nevezték, mert szárnyai vannak; az istenek Pterósznak nevezték, az erénye miatt, hogy szárnyakat ad".

Nem tudjuk megteremteni, de megtalálhatjuk, és hagyhatjuk, hogy úgy ragyogjon, hogy minden ember áldott legyen. Ismerem, és emlékszem is valamire abból, hogy mi ez az isteni Szeretet - Agape -, abból a csodálatos találkozásból Benaresben, hosszú évekkel ezelőtt, amikor Krishnaji beárnyékolódott. Akkor úgy tűnt, hogy egy pillanatra az Úr Krisztus, a Buddha Maitréja, a Világ Tanítója szemével láttam, és akkor tudtam, hogy Nála nincs árnyék vagy különbségérzet, nincs nagy vagy kicsi, nincs fontos vagy jelentéktelen. Mindenki egyformán fontos, egyformán kedves volt. A szeretet nem ismer különbséget. A szeretet egy minden étellel. Szent János valóban azt mondta, hogy hazug az ember, aki azt állítja, hogy szereti Istent és gyűlöli testvérét.

Úgy gondolom, hogy a *Mumukshatva* legjobb leírását a Mester szavai adják a Mrs. Besant-nak írt utolsó levelében, amit már idéztem: "Az odaadás és a szolgálat egyedül annak a Legfelsőbb Szellemnek szóljon, amelynek mindenki része." És ez a felismerés - mondta a Mester Mr. Judge-nak - "nem törődik azzal, hogy erős vagy gyenge, tanult vagy tanulatlan vagy". Ezek a dolgok a Szellem szemében lényegtelenek, mert az Isteni Valóság túl van minden ellentétpáron, és egyik sem érinti. Pusztán jónak lenni nem vezet a mennybe, bár könnyebbé teszi az életünket, és boldog jövőbeli életet teremt. K.H. Mester Ms. Francesca Arundale-nak írta: "A pusztán jószág nem elég". Egy másik alkalommal pedig M. Mester azt mondta: "Mi nem arra törekszünk, hogy jó embereket formáljunk, hanem hatalmas szellemi erőket a jó érdekében".

Szent Ágoston szerint a tisztaság negatív erény, amely elsősorban a megvilágosodás feltételeként értékes. A tisztaság, mint már említettem, valójában a teljes szívűség, a céltudatosság, és az ilyenek számára a Valóság feltárja magát.

Az ember lelke ahhoz hűz, amit imád, és az "imádás" szó azt jelenti, amit értékel, aminek egész szívét odaadta. Ha tudatosan vagy öntudatlanul a személyes énjének gondolatát imádja, akkor azt valósítja meg, ami múlandó. Legyen inkább az Örökkévaló, aminek az erejét és szépségét előcsalogatja. Halványan, szimbolikusan el tudjuk képzelni az Örökkévalót, de nem igazán. A szimbólum a természetünknek és a fejlődési stádiumunknak megfelelő lesz. Talán egy elvont hasonlattal képzelhetjük el az Istenséget, mint például Szeretet, Igazság, Szépség stb. Ezek nem Őt jelentik, de egy válaszsugár átragyoghat rajtuk.

A valóságot nem lehet igazán elképzelni. Ez "teljesen meghaladja az emberi képzeletet". Mint ahogyan megkérhetnénk egy csibét a tojáshejében, hogy képzeljen el egy olyan világot, amelyet még soha nem látott, vagy egy bimbós virágot, amely még nem bontott szirmot. "Nem lehet semmilyen metaforával leírni. De lehet érezni, keresni és vágyakozni utána..." (Világosság az Ösvényen. 24) "Keress a lét törvényeinek, a természet törvényeinek, a természetfölötti törvényeinek tanulmányozásával, és keresd azzal, hogy lelked mélyen meghajol a benned halványan ragyogó csillag előtt. Amint állandóan virrasztasz és hódolsz előtte, világossága mind erősebb lesz. Tudd meg akkor, hogy megtaláltad az út elejét. S ha majd megtaláltad a végét, világossága hirtelen a végtelen világossággá válik." (20-21)

Mindannyian sokkal hasznosabbak vagyunk a Mester számára, ha felismertük ezt az Isteni Ént. Akkor "a beavatott olyan, mint egy toll Isten kezében, amelyen keresztül gondolatai áramolhatnak, és olyan kifejezést találhatnak maguknak idelelenn, amelyet toll nélkül nem kaphatnának meg. [Bármelyik egyedül minden emberi lélek, hogy mindegyiken keresztül elmondható valami, ami soha nem lenne elmondható egyetlen másikon keresztül sem, C. C.]. De ugyanakkor ő maga is egy élő tűzcsóva, amely a világra sugározza az Isteni Szeretetet, amely betölti a szívét." (*A Mester lábainál*) Így a beavatott áldás minden élet számára, bárhová is megy.

A beavatott az, aki - ahogy a szó is sugallja - rálépett az Útra, és megkezdte a nagy felemelkedést. Eleinte csak "kisgyermek", akinek fel kell nőnie a feladathoz és a teljességhez. Ez sok életet vesz igénybe; nagyjából azt mondják, hogy az Első Beavatástól a Negyedik, vagyis az Arhat szintig hét életet. Aztán még hetet az Aseka, az Ötödik szintig. Ezek a számítások nagyon teoretikusak. Ahogy H.P.B. mondta egyszer, a "hét év próbaidő" jelenthet hét életet vagy hét percet.

Dr. Arundale egyszer azt mondta, hogy folyamatosan újra kell fogalmaznunk a dolgokat, hogy ne hipnotizáljanak a szavak. Íme, a Négy Nagy Követelmény meghatározásának egyik módja:

I. Megkülönböztetni az Egyet, azt, ami örökkévaló, attól, ami ideiglenesnek számít.

II. Alárendelni akaratunkat a Legfelsőbbnek.

III. 1. Gondolatainkat Őrá és az Ő világára összpontosítani.

2. Mindent az Ő nevében és az emberiség iránti szeretetből tenni.

3. Elfogadni az embereket, ahogy vannak.

4. Elfogadni az eseményeket, ahogy vannak.

5. Rendíthetetlen szándékkal.

6. És biztos hittel.

IV. Folyamatosan közeledni az Örökkévalóhoz, hogy eggyé váljunk minden léttel - és Szeretettel.

“Csak egy út vezet ehhez a Kapuhoz, és ez nem az összes vágytól lángoló szeretet, hanem a Békés Szeretet.” (Fiona Macleod)

V. FEJEZET BEAVATÁS

Amint már említettük, a Beavatás szó "kezdetet", első lépést jelent. Az Adeptussághoz vezető hosszú és keskeny ösvényen öt nagy szakasz van, és mindegyik a természet egy-egy még finomabb síkján zajlik. Az Első Beavatás az asztrális síkon történik. A fizikai sík nyelvére lefordítva ez egy nagy szertartás, ahol bizonyos erőket adományoznak és a "tudás kulcsát" is átadják.

A jelöltet az Adeptus tanítója hosszan figyelte és segítette - lehet, hogy - néhány életen át. Amikor Mestere úgy ítéli meg, hogy készen áll, bemutatja őt az összegyűlt Testvériségnek a Beavatásra, amely az Okkult Testvériség ifjú tagjává teszi. A Bölcsesség egy másik Mesterének is támogatnia kell a jelölést, és amikor a nagy szertartást végrehajtják, szintén segítenie kell a jelölt elővezetésében.

A földön több olyan hely is van, ahol ezek a szertartások lezajlanak, bár természetesen az asztrális megfelelőikben. Az ilyen helyek távoliak és nagyon szentek. A kiválasztott időpont mindig a telihold pillanata. A pszichikai feltételek ilyenkor a legkedvezőbbek, amelyek a telihold előtt két nappal kezdődnek és utána még két napig tartanak.

Az egyik Adeptus, akit a világ nagy Királya, a Hierarchia Feje küld, az egyike annak a négy Adeptusnak, akik még itt maradtak azok közül, akik hat és fél millió évvel ezelőtt a Vénusz bolygóról jöttek segítségünkre, és megalapították az Okkult Hierarchiát ezen a földön, Főpapként működik. A jelöltet, aki a testén kívül van, az ajánlója és a támogatója vezeti elő. A Főpap megkérdezi tőle, hogy valóban be akar-e lépni a Testvériségbe, "amely manvantarától manvantaráig létezik".

"Próbáknak" vetik alá. Ezeket bizonyos okkult értekezésekben úgy írják le, hogy a föld, a levegő, a tűz és a víz általiak, de valójában pszichológiai jellegűek. Nem szabad elfelejteni, hogy a pszichikai síkon az érzelmi reakcióink sokkal élénkebbek és spontánabbak. Nagyon élénk objektív képeket vetítenek ki, és a jelölt ösztönös reakcióját figyelik. Egy általam ismert beavatott esetében az egyik ilyen kép egy síró kisgyermek volt. Egy másik esetében a halálos ellensége.

Miután ezek kielégítőnek bizonyultak, következik az, amit egy szabadkőműves páholy "oktatásnak" nevezne, amelyben a testvériség céljait és munkáját idézik fel. Ezután következik az egész szertartás nagy pillanata. A Főpap felemelkedik, és kelet felé fordul, e bolygó szent központja felé tekint, amelyet az okkult irodalomban *Shamballah*-nak neveznek. Itt lakik személyesen a Király, egy olyan testben, amely nem nőtől született, hanem szükség esetén materializálódik, ezért örökké fiatal és ragyogó. Talán a legközelebbi kép, amit róla alkothatunk, rövid hajának ragyogó fénykoszorújával, valami olyasmi, mint ami Watts képén látható. Valaki, aki látta Őt, azt mondta nekem, hogy napokig alig tudott utána a földi dolgokra nézni, annyira sötétnek és homályosnak tündek akkor. Az Ő "aurája" akkora, mint a világ, ezért szó szerint igaz, hogy "benne élünk, mozgunk és benne van létünk". (Ap-Csel 17:28) Az Ő nagy tudata mindenütt jelen van; "egy veréb sem esik le" az Ő tudta nélkül. Egyetlen lélek sem válhat a Testvériség tagjává az Ő beleegyezése nélkül, és ezen a ponton derül ki az Ő akarata. Többé-kevésbé alkalmatlan szavakkal megfogalmazva a Főpap valami ilyesmit mond: "Te gyem-e ezt, ó, Élet, Fény és Dicsőség Ura, a Te Nevedben és érted?" *

* C.W.L.: *A Mesterek és az Ösvény*, 175. o.

A király beleegyező válasza egy elektromos-kék fénycsillag felvillanása a Főpap feje fölött. Ez azt jelenti, hogy abban a pillanatban a Király tudata ott összpontosul. A csillagból egy sugár lép be a Főpap szívcsakrájába, és onnan átsugárzik a jelölt szívcsakrájába. E ragyogó mágnesesség alatt az aurája izzik és ragyog, és egy pillanatra saját isteniségének csodálatos alászállása történik. A Főpap elmondja a felvétel szavait: "Az Egy Beavató nevében, akinek Csillaga fölöttünk ragyog, befogadlak az Örök Élet Testvériségébe."

A "tudás kulcsát" átadják neki. Ez az élet szemléletmódja, és emlékszem, hogy C.W.L. azt mondta nekünk, hogy amikor ezt megkapta, csodálkozott, hogy miért nem így látta ezt korábban.

Az utolsó felvonás nagyon szép. Az új Beavatott megfordul, és a világ felé tekint, és minden élőlénynek - ahogyan most már joga van hozzá - a Testvériség áldását küldi. Nincs olyan élőlény, amely

ne kapná meg, még ha nem is tudatosul benne. Egyszer megkérdeztem: Mrs. Besant, hogyan érezhetik ezt, és azt válaszolta, hogy egy kisgyermek, aki a napon játszik, az öröm borzongását érzi, és egy fájdalmasan szenvedőnek az ágyában egy pillanatra enyhül a fájdalma. A Nagy Testvériség is így, ily módon emel egy kicsit a világ nehéz karmáján. Egy beavatott gyakran öntudatlan gyógyító, mert harmónia árad belőle, és sok betegség oka a diszharmonia. A Tökéletes Ember hat jelének egyike, hogy jelenlétében önkéntelen gyógyítás történik.

A második beavatás a mentális síkon zajlik. Ha a személyiség kissé pszichikus vagy érzékeny, akkor az Elsőről valamiféle emléket még rögzíthet a fizikai agyban, de nem hiszem, hogy többiről képes lenne. Az első kettőt a Király által Főpappá kinevezett Adeptus adja. A következő kettőt maga a Király adja Shamballah-ban. Az ötödiket, amely az embert Asekává vagy teljes Adeptussá teszi, senki sem adja neki. Azt az ember magának veszi el.

Ezt a nagyszerű utat, amely örökké bennünk van, nem igazán lehet leírni. Amennyire ez lehetséges, C.W.L. megtette a jól ismert könyvében, *A Mesterek és az Ösvény* címűben, amelyből a fenti gyönyörű részletek származnak. De a leírások még így is többé-kevésbé közelítőek és anyagszerűek. Kétlem, hogy valaha is megfelelően le lehetne írni őket. Mindannyian a képzeletünkkel jelenítjük meg azokat. Egyetlen földi agy sem képes a mennyet felmérni, vagy többet tenni, mint halványan megpillantani annak mérhetetlen valóságát.